

சூகம்

பஞ்சாங்கம் துயரம்

-தேவசிவரா-

நின்று நெடுமரமானேன்:
நிழலும் தராது என் காலடி
என்றோ போனீர்கள்?
தோப்பான எம் அடியில்
புல் படர்ந்து

மழை வீழ்ந்து கழுவிய பின்
காற்றறுத்த காவோலை
கருக்கு மட்டை
பொறுக்க வரும் பாட்டியும் பிள்ளைகளும்
எங்கு போனார்கள்
முகமழிந்த பிள்ளைகளும்
முன் செல்லும் வழியறியா இரத்தச் சுவடுகளும்
என் மௌனச் சுவர் மீறா வார்த்தைகளும்
ஐயோ

இரத்த ஏரியை*
இரவுகளில் மாய ஒளி சிந்தும் நகரங்களை
கடந்து வந்து
என் காதருகில் கேட்கிறது அதே குரல்

காற்றாடிக் கலகலக்க
என் முடியில்
ஒளி சுடரும் காலம்
என்று வரும்

(* 1993 பூனகரிக்கும் ஆணையிறவுக்கும் இடையில் உள்ள
கடல் நீரேரி)

தேவாரீ

முகரம் 2

ஆக்கமும்
தொகுப்பும்:-

முகரம் ஆசிரியர் குழு

உள்ளே:-

ஞானம் வெம்பேட்
இரா. சம்பந்தன்
D.B.S. ஜெயராஜ்
வ. ந. கிரிதரன்
சேரன்
சக்கரவர்த்தி
தேவ அபீரா
ஜி. மொணிக்கா
ரிஷி
விஜயேந்திரன்
கரிச்சான் குஞ்சன்
இளங்குறவல்

இவர்களுடன்

ஏ.பா. விவேகானந்தன்
திருமாவளவன்
அ. கந்தசாமி

ஒலியம்:

கருணா

அட்டை வடிவமைப்பு:-

டிஜி கிராபிக்ஸ் &
ஸ்டூடியோஸ்

அச்சுப் பதிப்பு:

U.T.M அச்சகம்

வெளியீடு:

முகரம் வெளியீட்டு
திறுவனம்

25, Dowsell Dr
Scarborough, Ontario
M1B 1H5
(416) 412-1951
(416) 694-4304
(416) 261-6123

காலம் காலமாகக் கேட்டுச்
சலித்துப்போன அதே முணுமுணுப்புக்களை
புலம்பெயர்ந்த சாலைகளில் சில புதிய
குரல்கள் இன்று உச்சாடனம் செய்கின்றன.
மேதைகளான புதுமைப் பித்தன்,
ஜெயகாந்தன் போன்றோர் கூட
புதுக்கவிதையோடு முரண்பட்டு மோதித்
தெளிந்தவர்கள் தான்.

இரும்புத் தூண்களே ஈடாடிய போது
இலவம் பஞ்சினை நாம் பறுவாய்ப்படுத்த
வேண்டியதில்லை.

காலமும், வெளியும் புணரும் அற்புத
வினாடிகளில் இவர்களைக் கணக்கில் ஏற்பதே
அபத்தம்.

இவர்களின் இன்றைய அறியாமைக்கும்,
நாளைய புரிதலுக்கும் இடையில் ஒரு
சந்ததியின் அறிவு வீணடிக்கப்படுவதுதான்
சமகாலச் சோகம்.

காவியமும், செய்யுளும் விஞ்ஞான
வீச்சிற்கும், நவீனங்களின் எழுச்சிக்கும் ஏற்ப
எல்லைகளை அகலிக்க இயலாத இக்கட்டில்
சிக்கியபோது, தேவையின் நிமித்தம்
பிறந்ததுதான் புதுக்கவிதை.

பாலபோதினிப் படிப்போடு அமைதி
கண்டவர்களை ஓரங்கட்டி விட்டு, புதுக்கவிதை
பல ஒளிவருடங்களைக் கடந்து விட்டது
என்பதே வெட்கம் கலந்த உண்மை.

உன்னதங்களை உள்வாங்க உழைக்
காமலும், சிறப்புக்களைப் புரிந்து கொள்ளச்
சிரமப்படாமலும் இருக்கும் இலக்கியச்
சோம்பேறிகளுக்குப் புதுக் கவிதை என்பது
நரியின் தாவலுக்கு எட்டாத திராட்சைக்
குலைதான்.

புதுக் கவிதை புட்டிப் பாலுமல்ல, முற்றிக்
கனிந்து இவர்கள் உதட்டெல்லையில்
தொங்கும் முந்திரியுமல்ல.

பரந்துபட்ட அறிவுத் தேடலில், எம்மை
ஆழப்படுத்துவதால் புரிந்துகொள்ளக்கூடிய
காலா ரூபங்களில் முதன்மையானது
புதுக்கவிதை.

இது ஒன்றும் படம் கீறிப் பாடம் நடத்தி
விளங்கவைக்கும் விவகாரமல்ல.

முகரம் குழு

பெயர்அப் புலக்த்லருந்து...

-பொன்னையா தலைகாசந்தன் -

ஆணி வேர்ச்சவர் உதிர்ந்து போக,
நுனி அதிர்ந்த ஒரு புயலில்
என் மகரந்தங்கள்
தூரம் தூரமாய்த்
தொலைந்து போயின.

இரவுப் பகல்களிலும்;

இறப்பு இலகுவில் சாத்தியமில்லை,
தமக்குள்ளேயே
சிதறுண்டாலொழிய.

என்னதான் இருந்தாலும்,
கூல்கண்டு கருக் கொள்ள,
அப்பிள் மரமும், மேபிள் மரமும்
சம்மதிக்குமோ....?

பைன் மரங்களென்றால்
மிகவும் நல்லது

மீண்டும் ஒரு புயலில் சிக்கி,
தூரம் தூரமாய் எறியப்பட்டு,
இங்கும் வீழ நேர்ந்தால்,
மீள
எம்மோடும்
கருக்கட்டுமோ....!

நாடக வளர்ச்சிப் படிகள்

- ஞானம் ஸம்பீடம் -

கலை மனித வாழ்வில் ஒன்றாகக் கலந்து பின்னிப் பிணைந்துள்ள ஒன்றாகும். நாகரீக காலத்திற்கு முற்பட்ட மக்கள் கூட தங்கள் கலை உணர்வைப் பல்வேறு விதங்களில் காட்டியுள்ளனர்.

கலையை உருவாக்கும் கலை (creative arts) நிறைவேற்றுக் கலை (Performing arts) எனப் பிரிக்கலாம். உருவாக்குக் கலையில் சித்திரம், சிற்பம், என்பன அடங்கும். நிறைவேற்றுக் கலையில் நடனம், நாடகம் என்பன அடங்கும்.

உருவாக்குக் கலையில் படைப்பாளிக்கும் பார்வையாளர்களுக்கும் நேரடித் தொடர்பு இருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. சித்திரம், சிற்பம், என்பவற்றை இரசிப்பதற்குப் படைப்பாளியின் பிரசன்னம் தேவையில்லை.

ஆனால் நிறைவேற்றுக் கலையில் படைப்பாளிக்கும் பார்வையாளர் களுக்கும் நேரடித் தொடர்பு இருந்தே ஆகவேண்டும். நடனம், நாடகம் என்பன நடைபெறுகையிலேயே பார்வையாளர்களினால் நுகரமுடியும். இங்கு பார்வையாளர்கட்கும் படைப்பாளிக்கும் நேரடித் தொடர்பு ஏற்படுகிறது.

இவ்வாறு படைப்பாளிக்கும், பார்வையாளர்கட்கும் இடையே நேரடித் தொடர்பு கொண்ட நாடகக்கலையின் வளர்ச்சியை ஆண்டுகளைக் கொண்டு கணக்கிடுவது கடினம். ஆனால் அதனைக் கட்டம் கட்டமாகவே கணக்கிடமுடியும்.

மிகப் பழமை வாய்ந்த காலத்தில் பவேரியன் மலையில் வாழ்ந்த மக்கள் நல்ல செய்திகளைத் தெரிவிக்க இரண்டு முறைகளைக் கையாண்டனர்.

1. மக்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் கூட, அங்கு செய்திகளைத் தெரிவித்தல்

2. செய்திகளை வீட்டுக்கு வீடு சென்று தெரிவித்தல்

இப்படிச் செய்திகளைத் தெரிவிப்போர் முகமுடிகள், தோலினால் ஆன ஆடைகள் அணிந்து நடனமாடிச் செய்திகளைத் தெரிவிப்பர். மேலோட்டமாகப் பார்க்கையில் இதற்கும் நாடகத்திற்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லாது இருக்கலாம். ஆனால் மிக மிக எளிமையான நாடகத் தொடர்பு ஒன்று இழையோடி உள்ளது இங்கு. முகமுடியின் உபயோகம், தாளத்தோடமைந்த நடனமுறை என்பன பிரயோகப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. இதனைப் புராதன நாடகம் (Primitive Theatre) என்பார்கள்.

இதனைத் தொடர்ந்து இங்கிலாந்து நாட்டின் எல்லாப் பாகங்களிலும் ஒருவிதமான கூத்து அல்லது ஆட்டம் ஆடப்பட்டது. இதனை Mummers Play என்பர். இம்முறையில் கிட்டத்தட்ட ஒரு கதையிருக்கும். இவ்வாட்ட முறையில் கதாநாயகன் ஒரு மன்னராகக் கணிக்கப்படுவார். பார்வையாளர்கள் இங்கு வட்டமாகக் கூடியிருப்பர். அந்த வட்டமான களரியில் நடிகர்கள் வந்து தங்கள் கூத்தை ஆடுவர். இதில் கதாநாயகன் (மன்னன்) களிர்க்கு வரும்போது நான் தான் ..... இந் நாட்டு மன்னன் எனப் பாடிக்கொண்டு வருவர். இம்முறை இன்னும் எங்களுது நாட்டுக் கூத்தில் மன்னரின் வருகைப் பாடலாகப் பாடப்படுவது நினைவு கூரத்தக்கது. இக்கூத்து அநேகமாக டிசம்பர் மாதத்தில் நடைபெறும். வரவிருக்கும் புதுவாறு ம் கொளிவு கொள்ளுக இருக்க ஆடப்பட்டதாக ஆய்வாளர் கூறுவர். இக்கூத்து முறையில் இருந்து நான்கு செயற்பாடுகள் நாடக முறைக்கு (Theatre) வந்து சேருகின்றன.

1. நாடக ஆடும் நேரம் (Occasion)

2. வசனம்

3. செயற்பாடு (Action)

முன்றாவதான செயற்பாட்டில் நடிகர்களின் ஓரளவுக்கு ஒழுங்கு படுத்தப்பட்ட நடப்பு, வட்டக்களிர்க்கு நடிகர்களின் பவனி, பார்வையாளர்கள் இடத்துக்கிடம் குழுமுதல் நடைபெறுகின்றன.

அடுத்த வளர்ச்சியில் ஏற்பட்டது ஆடையலங்கார நாடகம் (Costumed play) இம்முறையானது சிறப்பாக தென்னிந்தியாவில் வளர்ந்தது. மிக முக்கியமான அம்சம் இம்முறையானது இன்றும் மிகப் பிரபலம் வாய்ந்ததொன்றாக ஆடப்பட்டு வருகிறது. முக்கியமாக தென்னிந்தியாவின்

கட்டுரை

கேரள மாநிலத்தில் ஆடப்படும் “கதக்களி” நடனமே இதுவாகும். இந்நாடக முறையானது முன்னே கூறிய நாடக முறைகள் போலல்லாது கலை யுணர்வுடன் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட ஆடையலங்காரங்களுடனும் செய்தியைக் கூறும் ஆட்டமுறைகளுடன் (Language of movement) கூடிய ஒரு உன்னதமான ஆட்டமுறையாகும்.

இது கோயில்களை அண்டியுள்ள திறந்த வெளியரங்குகளில் இரவு வேளையில் ஆடப்படும். இந்தக் கூத்து அல்லது நடன விழாவுக்கு கொட்டகை அல்லது பந்தல் கட்டப்படும். இக்கொட்டகை மூங்கில் கொண்டு கட்டப்பட்டு கொக்கோ இலைகளினால் வேயப்பட்டிருக்கும். கொட்டகையின் பின்னே பச்சை வாழைத்தார் கட்டப்பட்டிருக்கும். கொட்டகைக்கும் பார்வையாளர்க்கும் இடையில் ஒரு எண்ணை விளக்கொன்று ஏற்றப்படும். (பனம் மரத்தினால் கொட்டகை போட்டு பனம் ஓலையால் கூரை வேயப்பட்டு எண்ணை விளக்கேற்றிக் கூத்தாடுவது இன்னும் இலங்கையில் நடைபெறுகிறது) இக்கூத்து அல்லது நடனத்தில் கதாநாயகன் மேடைக்கு முதன்முதல் வரும்போது அவரை மறைத்து இருவர் சால்வை பிடிப்பார். இதுவே இப்போதைய திரைச்சீலையின் ஆரம்பதளமாக இருக்கலாம். எனவே இங்கு திரைச்சீலை அறிமுகமாகிறது.

தூரகிழக்கு நாடுகளாகிய கம்போடியா, பர்மா, ஜாவா போன்ற இடங்களில் பாளி நாடக முறை உள்ளது. இம்முறையில் பார்வையாளர்கள் மூன்று பக்கம் இருக்க மற்றைப் பகுதியில் இசைக்குழுவினர் இருப்பார். அநேகமாக இந்நாடகங்களின் கதைகள் இந்து சமயத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்டிருக்கும். நாடகம் முடிந்த பின் பெரியவர்களால் அன்பளிப்பாகக் கொடுக்கப்படும் காச நாடகத்திற்குத் தேவையான உடைகள் (Costume) வாங்க அல்லது நாடகங்களை இன்னும் விருத்தி செய்யப் பயன்படுத்தப்பட்டது. இங்கு நாடகங்களுக்கு நன்கொடை கொடுக்கப்படும் முறை அறிமுகமாகிறது.

இப்படியாக இருந்து வந்த இந்த நாடகம் அல்லது தியட்டர் நாகரீக வளர்ச்சிக்கேற்ப வளர வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. இத்தேவை அதிகமாக உருவ அடக்கத்திலேயே வேண்டி நின்றது. மேலைநாடுகளில் கத்தோலிக்க சமயம் பரப்ப நாடகங்கள் ஊடகமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது போல தீபேத்தில் புத்தசமயம் “பொன்” பிரிவினரால் (Bon worship) அழிக்கப்பட்ட வேளையில், அதைக்காப்பாற்றுதற் பொருட்டு நாடகங்களில் சமய விழாக்கள் நடைபெற்றன.

இத்தீபேத்திய நாடகமுறையில் மத்தியில் கொட்டகை அல்லது பந்தல் போடப்பட்டிருக்கும். பார்வையாளர்கள் பந்தலைச் சுற்றி இருப்பார்கள். செல்வந்தர்களும் சமூகத்தில் உயர்ந்தவர்களாகக் கணிக்கப்பட்டவர்களும் சிறு கூடாரம் அமைத்து அதில் தங்கியிருந்து நிகழ்வுகளைக் கண்டு ரசிப்பார். நிகழ்வு நடக்கும் இடத்திற்கு அண்மையில் பெரிய கட்டிடங்கள் காணப்படும். இங்குதான் நடிகர்கள் தங்கியிருப்பார். இந்த விழாவுக்குத் தலைமை தாங்க இந்தியாவிலிருந்து ஒரு சமயவாதி அழைக்கப்படுவார்.

பாட்டுக்களின் தொடக்கமும் முடிவும் உச்சஸ்தாயியில் அமைந்த தாயிருக்கும். திறமை வாய்ந்த நடிகர்களை வேறு இடங்களிலிருந்து கூட்டிவந்து அவர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டது. பாடங்கள், உரையாடல்கள், கதை கூறுதல் (Narration) என்பன எல்லாம் எழுதப்பட்டிருக்கும். இம்முறையில் தற்போதைய நாடகங்களில் காணப்படும்

தலைமை தாங்கல், நாடகப் பிரதி, தொழில்முறை நடிகர்கள் என்பவை அறிமுகப்படுத்தப்படுவதோடு நடிப்பு முறையில் மனமும் செய்தல், நடனமடல், கதைகூறல் (Narration) என்பன செயற்பாடடைகின்றன.

இதனைத் தொடர்ந்து- பரந்துபட்ட எண்ணக்கரு, நாலு ஐந்து நாட்களுக்கு ஆட்படும் பெரிய நாடகங்களுக்கு எதிர்மாறான மிகச் சிறிய, ஒரு கருவைக் கொண்ட நாடகமுறை உருவாகியது. இங்கு பல ஆனால் சிறிய பாத்திரங்கள் நடமாட விடப்பட்டன. பாத்திரப் படைப்புகள் மனிதனைச் சார்ந்ததாக இருக்கும். சம்பாஷணைகள் (Dialogue) மிக அழுத்தமாகக் கூறப்பட்டிருக்கும். இவ்வகையைச் சேர்ந்த தொடக்ககால நாடகங்களுக்கு இடையே அந்நாடகங்களுக்குப் பொருந்தாத ஹாஷ்யங்கள் செருகப்பட்டிருக்கும். இது அடுத்த காட்சிக்கான உடைமாற்றம் செய்வதற்கு வசதியாக ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கலாம்.

இந்நாடகங்களில் குடும்பப் பிரச்சினை, ஆண் பெண் உறவு, பெற்றோரின் ஆசைகள் என்பன கருவாக அமைந்திருக்கும். இந்நாடகங்கள் உள் அரங்குகளிலேயே ஆடப்பட்டன.

இதனைத் தொடர்ந்து நாடகப் பிரதியாக்கங்களில் புதிய பரிசோதனை முறைகள் புகுத்தப்பட்டன. 1516ம் ஆண்டளவில் ஜோன் ஸ்கெலர்ன் என்பவர் தனது நாடகமான Magnificence இல் காட்சிகள் நடைபெறும் இடங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

1525 இல் ஜோன் கேவூட் என்பார் காதல் என்ற நாடகத்தில் பாத்திரங்களின் குணாதிசயங்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

1540 இல் ஜோன் றெட்ஃவேட் என்பார் சண்டை, ஹாஷ்யம், துக்கம் ஆகியன அமைந்த wit and science என்ற காதல் கதை கொண்ட நாடகமொன்றை எழுதியுள்ளார்.

1550 இல் எழுதப்பட்ட Jacob and Esay என்ற நாடகத்தில், பாத்திரங்கள் எல்லாம் ஹீயூ இனத்தவர்கள், எனவே நடிகர்கள் ஹீயூ இனத்தவரின் உடைகளை அணிவது வேண்டுமென்ற குறிப்பு உள்ளது. இந்நாடகங்கள் யாவும் அரசாங்கங்கு முன் நடைபெற்றதால் காட்சிப் பொருட்கள் என மலை, தோட்டம், சிறு வீடுகள் என்பன முதலிலேயே செய்யப்பட்டு குதிரை வண்டிகளில் கட்டி இழுத்து வரப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. மட்டுமன்றி மன்னர்களுக்கான நாடகமாகையால் இந்நாடகங்கள் ஒத்திகைகள் பார்க்கப்பட்டன. இங்கு நாடக மேடையேற்றக் கூறுகளில் ஒன்றான "ஒத்திகை" தோற்றம் பெறுகிறது.

1572 இல் வில்லியம் விசாட் என்பவருடைய நாடகங்களுக்கான செலவுகள் என்பன குறித்து வைக்கப்பட்டதாகவும் 1579-80 இல் எழுதப்பட்ட Duke of Milar நாடகத்திற்கு மேடை அலங்காரங்கள் யாரால் கொடுக்கப்பட்டதெனவும் கூறப்படுகிறது.

இதுவரை மேலே கூறப்பட்டவைகளிலிருந்து நாடகம் ஒரு திட்ட அமைப்புக்குள் வருவது தெரிகிறது.

தொடக்ககாலங்களில் தொழில் முறை சாராத, செய்திகூறல், நடன, ஆட்டமுறைகள், சமயப்பரப்பல் ஆகிய செயற்பாடுகள் விரிவடைய தொழில்முறை சார்ந்த ஒரு கட்டமைப்புக்குள் புகுந்து தற்போதைய நவீன நாடகமுறைகளுக்கு ஒரு வழி வகுத்துள்ளன.

புகைப்படம்

அன்சல் அடம்ஸ்

உலகப் புகழ் பெற்ற புகைப்படக் கலைஞர்
ஆன்சல் அடம்ஸின் புகைப்படம்.

உருவாக்கம்..

- சிவசுந்தரம் -

நொண்டிச்சூரியனை இழுத்துவந்து
சிறையிலடையுங்கள்.
வெண்ணிலவுக்கும்
சில்லறைக் கடை விரித்த நட்சத்திரங்களுக்கும்
கதவடைப்புச் செய்யுங்கள்.
வானவீதிக்கு தடைகள் போட்டு
முகிற் கூட்டங்களையெல்லாம்
முடக்கிவையுங்கள்.

என் மண்ணில் வீழ்த்தப்படும்
சின்னஞ்சிறியவர்க்காய்
நான் பாட
பிரபஞ்சம் ஒரு கணம் நிசுப்தப்படட்டும்.

செவிட்டுத் துவக்குகளே
இத் துளிப்பொழுதமைதியைக் கிழித்து
உங்களுக்கெதிராய் போப்பிரகடனம் செய்வேன்.

நீவிர்
 பட்டுக் கச்சை கட்டி பகட்டாடிவர
 பாலகருயிர்கள்
 பட்டுப் பூச்சிக் கூட்டுப் புழுக்களல்ல.
 நாளை சோளகத்திலாடி
 சூரியனோடு சன்னதஞ் செய்யும்
 வைரப் பனை களின்
 சின்ன வடலிகள்.
 வியர்வைநெடிச் சேலைத் தலைப்பிலே
 முடிந்து
 பெருத்த கற்பனை முட்டைகளோடு
 சூல்கொண்டு
 பொரித்தகுருவிக் குஞ்சுகள்.

ஊர்மனை ஒழுங்கையெல்லாம்
 காக்கியுடுத்தி காற்றாடிவருவீர்
 கல்லறையை கோவிலென்று
 வணங்கிக் காட்டுவீர்
 வீரன் அல்லது துரோகி யென
 மகுடம் கட்டி
 உயிரை மெல்லக் குவளையிலூற்றி
 உறுஞ்சிக் குடிப்பீர்.
 கூடி நின்று 'ஹரோகரா' சொல்ல
 இனிதாய் நிகழும்
 சடங்கைப் போல

வாழ்வின் இருத்தலையறியா
 மழலைகள் இவர்கள்
 மரணமே இலக்கென்றெண்ணி
 காற்றிலே கரைவர்
 கற்பூரப் படிகமென.

செவிட்டுத் துவக்குகளே !
 மனிதக் பிஞ்சுகள் மீது
 மரணத்தை இறையாதே
 உனக்கெதிராய் எழுமோர் புதிய பரிளமம்.
 அதுவரையில் போர்ப்பிரகடனங் செய்வேன்.

அமலி! என்ன பிள்ளை நீ செய்யிற வேலை? முதலிலே போய் அவரின்றை காலிலே விழுந்து கும்பிடு மோனை. அப்பா இல்லாத இடத்திலே ஒரு தகப்பனுக்குத் தகப்பனாக இருந்து உன்னை வளர்த்து இப்படியொரு நல்ல வாழ்க்கையை அமைச்சுத் தந்த மனுசன். ஓடிவந்து என்றை காலிலே விழுக்கிறாய். போ. போ பிள்ளை.

அம்மா இப்படித்தான் சொல்லுவாள் என்று அமலிக்குத் தெரியும். அப்படியிருந்தும் அம்மாவின் காலிலேதான் முதலில் விழுந்து கும்பிட்டாள். அவர் அவரென்று அம்மா சொல்வது அக்காளின் கணவனை. அவளின் அத்தானை.

அத்தான்! அவர் அக்காளுக்கு மட்டும் அத்தானாக நடக்க நினைத்திருந்தால் வாய்குளிரக் கோடிமுறை அத்தான் அத்தானென்று அமலி கூப்பிட்டிருப்பாள். அம்மாவுக்கு முன்பு அவரின் காலிலேதான் அவள் விழுந்து கும்பிட்டிருப்பாள். ஆனால் பெற்ற பிள்ளையாக நடத்தப்பட வேண்டிய தன்னை அதுவும் பெற்ற மகளாக எண்ணி நடந்த தனக்கும் அத்தானாக நடக்க முற்பட்டதை அவளால் இன்னமும் மறக்க முடியவில்லை.

திருமணம் செய்து கொண்ட புனிதமான நாளில் போயும் போயும் இந்த நாயின் காலிலே விழுந்துதான் முதலில் கும்பிட வேண்டுமா? என்ற எண்ணத்தில் அம்மாவின் காலிலேயே விழுந்துவிட்டாள். அதைக்கண்டு அம்மா சொன்ன வார்த்தைகள் தான் அவை. அம்மா பதறித்தான் இருப்பாள்.

சுற்றுப் புறமும் பிறத்தி மனிதர்கள். பக்கத்திலே கணவன் முன்னாலே தோழியான கணவனின் அக்கா. அண்ணன் பிள்ளைகள். கதவோரம் கண்கள் கலங்க தன்னையே பார்த்துக் கொண்டு நிற்கும் அபலையாக அக்கா அம்பிகா. அவளுக்காக அவளின் நல்ல குணத்துக்காக என்றாலும் இவனுடைய காலிலே விழுந்தான் வேணும். கண்களை இறுக மூடிக்கொண்டு எவ்வளவோ காலத்துக்குப் பிறகு இன்றுதான் அமலி கிட்டப் போனாள். கடவுளே என்னைக் காப்பாற்று. கிடைச்சது சாள்ஸ் என்று இந்த மனுசன் என்னைத் தொட்டுத் தூக்கிப் போடுதோ தெரியாது. கடவுளே ஒரு பத்து நிமிசம் காப்பாற்று. நான் என்னுடைய மனுசனோடை ஓடிவிடுகிறேன். அவரை இனி விட்டுப்போட்டுத் தனிய இந்தப் பக்கம் வரமாட்டேன் சாமி. தேகம் குளிர்ந்து நடுங்கியது.

அழகிய பட்டுவேட்டி. பொன்நிறத்திலே சட்டை. இடுப்பிலே வரிந்து கட்டிய சால்வை. நெற்றியிலே பெரிய சந்தனப்பொட்டு. மடியிலே குழந்தை. என்று அமர்க்களமான கோலத்துடன் வீடியோ எடுத்தது சரியில்லை என்று யாருடனோ கத்திக் கொண்டிருந்த அத்தானின் முன்பு குனிந்தாள். முதுகுப் புறத்திலே எதையாவது பார்க்குதோ இந்த மனுசன். உடம்பு நெளிந்தது.

என்னம்மா இதெல்லாம்? அம்மா காலிலே விழுந்தால் காணும். எழும்பும். அம்பிகா இஞ்சை வாருமப்பா. இவள் பிள்ளையைப் பாரும். அக்காளின் கண்ணிலே பொலபொலவென்று கண்ணீர். அவளின் கண்ணீர் நியாயமானது. அப்பழுக்கில்லாதது. தனது குடும்பத்தில் உள்ளவர்களை நல்லாக்கி விடவேண்டும் என்ற இலட்சியத்தை மற்றவர்களை இம்சிக்காமல் கடைப்பிடிக்கும் ஒரு தாயுள்ளம் படைத்தவள் அக்கா. அவளுக்காக எத்தனையோ சாக்கடைத் துன்பங்களை இவ்வளவு காலமும் சகித்துவிட்டுப் போகிறாள் அமலி.

மொள்ள புத்தம்

- இரா. சம்பந்தன் -

தன்னுடன் கல்லூரியில் படிக்கும் பிள்ளைகள் தெருவிலே தொல்லைபென்று ஓடியோடி வீட்டுக்குச் செல்ல தான் மட்டும் வீட்டிலே தொல்லைபென்று தெருவிலே நேரத்தைக் கடத்திய காலங்களை அவள் மனம் எண்ணிப் பார்க்கிறது. அவள் கண்களிலும் கண்ணீர். தன்னைத் தூக்கி அணைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் விடும் அக்காளின் பிடியைத் தளர்த்திக் கொண்டு நடந்தாள். நடக்க முடியவில்லை. சந்தோச நாளிலும் மனம் களத்தது.

அவள் மனதிலே அந்தப் பழைய நாட்கள். அவலத்தின் விளிம்பிலே அதுவும் ஆருக்கும் சொல்ல முடியாத அசிங்கத்தின் பிடியிலே தவித்த நாட்கள் படமாக ஓடுகின்றன.

அமலி உன்னையும் அம்மாவையும் தம்பியையும் கூப்பிட முப்பதாயிரம் முடிஞ்சுது. இவருக்குத் தெரிஞ்சு பொடியன் ஒன்று தன்னை அம்மா தங்கச்சி என்று பொன்சர் பண்ணித் தந்தபடியால் உந்தளவிலே முடிஞ்சுது. இல்லாட்டில் இன்னும் கூட முடிஞ்சிருக்கும்.

மெய்யே மோனை முப்பதாயிரம் டொலர் யாழ்ப்பாணத்திலே கனக்கவோ மோனை?

பத்து லட்சத்துக்கு மேலே அம்மா.

மோனை நான் கேட்கிறேன் என்று குறை நினைக்காதே. நீ உவ்வளவும் செய்ய அவர் ஒன்றும் சொல்லலையே?

சீ! அவர் நல்லவரம்மா. அவர்தான் ஓடியாடி எல்லா அலுவலும் பார்த்தது. நீங்கள் ஏறிவிட்டியள். அந்த இரவு முழுக்க மனுசன் ஒருகண் நித்திரை கொள்ளவில்லை என்றால் பாரன்.

அத்தான் பாவம் அக்கா.

அந்த மனுசன் நல்ல குணமானது என்ற படியால் இவ்வளவு காலையும் கட்டி எங்களை இங்கே கூப்பிட்டது. இல்லாட்டில் அந்தச் செல்லடியிலே ஊர் ஊராக அலைஞ்சு அன்னத்தண்ணி இல்லாமல் செத்திருப்பம். எனக்கு இவள் அமலியாலை தானே மோனை ஒருகண் நித்திரையில்லை. இந்தியன் ஆயிக்காரர் இரண்டு பேர் ஒரு நாள் அறைக்குள்ளே வா சோதிக்க வேணும் என்று நிற்கிறார்கள். எல்லாரும் குளறிக் கூத்தாடித்தான் தப்பினது. இல்லாட்டில் அன்றைக்கே இது நாசமாய்ப் போயிருக்கும். நான் வந்ததல்ல. இதைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தது தான் பெரிய நிம்மதி மோனை.

அம்மா அக்காவுக்கு நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் அப்படிச் சொல்லும்போது அமலிக்கும் அது சரியாகவே பட்டது. ஆனால் எண்ணெய்க்குத் தப்பி அடுப்பிலே வீழ்ந்த கதைபோல இந்தியன் ஆயியை விடக் கேவலமான ஒரு அத்தானின் குகைக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கிறேன் என்பதை உரை அவளுக்கு மூன்று மாதங்கள் பிடித்து விட்டது.

அவள் உணர்ந்து கொள்ளத்தான் மூன்று மாதங்கள் எடுத்தனவே ஒழிய அந்த வலைவிரிப்பு வேலைகள் தான் வந்தவுடனேயே ஆரம்பமாகி விட்டன என்று இப்பொழுது அவளுக்கு நன்றாகப் புரிகின்றது.

தற்செயல் நிகழ்ச்சிகள் என்று ஒதுக்கிவிட்ட எத்தனையோ விசயங்கள் அவளுக்கு இன்று நன்கு திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்ட நாடகங்கள் என்று புரிகின்றது.

அன்று ஒரு சனிக்கிழமை. அக்காளின் பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு அம்மா வீட்டில். அக்காவுக்கு உடம்பு சரியில்லை. வீட்டுக்கு சமையற் பொருட்கள் வாங்க அத்தானுடன் காரில் புறப்பட்டாள் அமலி. மெல்லிய குளிரி. பெற்ற தகப்பனுக்கு சொந்த அண்ணனுக்கு சமனான அவனின் பாசம் பின் சீட்டில் ஏற வேண்டும் என்ற உணர்வு தரவில்லை அன்று. இப்போதெல்லாம் பின் சீட்டில் ஏறுவது மட்டுமல்ல. கண்ணாடியிலே

சிறுகதை

தன்னைப் பார்த்துவிடாதபடி இருக்கவும் அவளுக்குத் தெரியும்.

அமலி! எப்படி ஸ்கூல் எல்லாம் போவது?

நல்லாய்ப் படிக்கிறேன் அத்தான். ஆனால் இங்கிலீஸ் தான்கஸ்டம். இங்கே எல்லாரும் வேறு மாதிரிக் கதைக்கினம்.

இங்கே எல்லாமே வேறு மாதிரித்தான் அமலி. எங்கன்றை சனங்களே எவ்வளவு முன்னேறி விட்டுது.

அதெண்டால் உண்மைதான் அத்தான். பொம்பிளையள் எல்லாரும் ஜீன்ஸ் அப்படித்தான் போட்டுக் கொண்டு வருகினம்.

கொஞ்சநாள் போனால் குளிர் வந்துவிடும். நீரும் போடத்தானே வேணும்.

சீ! போங்கோ அத்தான். நான் செத்தாலும் போடமாட்டன்.

அப்படிச் சொல்லாதையும் அமலி! ஏன் சொல்லும் பார்ப்பம். என்று தொடங்கி கனடாக் காலநிலைகளைப் பற்றியும் உடுப்புகள் பற்றியும் அத்தான் சொன்ன புதிய செய்திகளை ஆவலோடு கேட்டான் அவள். உம்முடைய உடம்பு இப்படி என்றபடியால் நீர் இப்படிப்பட்ட உடுப்புப் போட்டால் தான் வடிவு என்று அத்தான் உள்ளடைகள் பற்றிச் சொன்னபோது ஒரு புறம் வெட்கமாக இருந்தாலும் உடம்பெல்லாம் என்னவோ பரவவது போல உணர்ந்தான் அமலி. இதையெல்லாம் ஏன் கதைக்கிறார்? எதற்குப் பாதை போடுகிறார்? என்ற விளக்கம் அப்போது அவளுக்கு இல்லை. அவர்தானே வாங்கித் தரவேணும். அதனால் தான் கதைக்கிறார் கேட்கிறார் என்று நினைத்துக் கொண்டான். கடை கண்ட இடமெல்லாம் கைநிறையப் பொருட்கள். சாப்பாடுகள்.

ஒரு கேள்வி. அம்மாவும் அக்காவும் கூட வராத சமயத்தில் ஏன் இதைச் செய்யணும்? அந்தக் கேள்வி பிறக்க அவளின் இதயப் பெண்ணிற்குச் சிந்தனைக் கணவன் கிடைக்கவில்லை. அதனால் சந்தேகக் குழந்தையும் பிறக்கவில்லை.

தொடரும் கார்ப்பயணங்கள். அதிலும் திட்டமிட்ட தனிப்பயணங்கள். பக்கத்தில் வாங்கக் கூடிய பொருட்களெல்லாம் பல மைலுக்கு அப்பால், அப்போதெல்லாம் எத்தனைபோய் காது கூசும் கதைகள். கேள்விகள். ஒவ்வொரு பேச்சின் முடிவிலும் அக்கா சரியில்லை. நீர்தான் நல்ல பிள்ளை என்ற முனைப்பு.

அன்றும் அமலி அத்தானுடன் சென்று கொண்டிருந்தான். இப்பொழுது எல்லாம் செல்ல விருப்பம் இல்லைத்தான். அக்காவின் சொல்லுக்காகக் கூடப் போனான்.

அமலி ஒன்று சொல்லறன் கோவிக்கமாட்டேன் என்று சொல்லும்.

இல்லைச் சொல்லுங்கோ அத்தான்.

உம்முடைய நல்ல குணத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க முந்தியே அக்காவுக்கு முதல் உம்மைக் கட்டியிருக்கலாம் போல இருக்குது. எல்லாம் என்றை தலைவிதி.

கட்டியிருக்கலாம் என்று படுதோ. கட்டலாம் என்று படுகுதோ. சும்மா விசர்க்கதை ஒன்றும் கதைக்க வேண்டாம். சொல்லிப் போட்டன்.

நீண்ட மெளனம். போய்த் திரும்பும் வரை அவள் கதைக்கவேயில்லை. தான் இவ்வளவு நாளும் கதைத்த கதைகள் எதுவுக்குமே உள்ளீதாக்கம்

சிறுகதை

இல்லை என்கிறது போன்ற எத்தனையோ கதைகள். எதுக்குமே அமலி காது கொடுக்கவில்லை. அழுது கொண்டிருந்தாள். காது வெந்துவிடும் கதைகளை மட்டும் கேட்டுப் பழகிப்போன காரில் கோயில் கதைகள், பாசக் கதைகள். பழைய அசிங்கங்களுக்குப் பலகை போட்டு மறைக்கும் முயற்சி. கிட்டாதாயின் வெட்டென மற என்ற தத்துவ அரங்கேற்றம். அமலி தலை கவிழ்ந்து இருந்தாள்.

அமலிக்கு அழகை மட்டுமல்ல ஆத்திரமுமாக இருந்தது. என்ன இப்படியும் சனங்கள் இந்தக் கனடாவிலே இருக்குதுகளா? இடங்கள் சிறியதாய் போனதாலே இதயங்களும் சிறுத்து விட்டனவா? குளித்துவிட்டு வரும்போது இடிபடும் ஓடைகள். அது காரணமா? இவன்களின் இந்த அலைவுக்கு அளவுமீறிய ஆசைக்கு என்னதான் காரணம்?

தனது கோபத்தைக் காரின் கதவிலே காட்டிவிட்டு வீட்டிற்குள் நுளைந்தாள் அவள்.

என்னடி ஒரு மாதிரி வாறாய்? ஏன் சாமான் ஒன்றும் வாங்கலையா? எனக்குத் தெரியாது. அத்தானைப் போய்க் கேள்.

என்னப்பா ஏன் இவள் சீரிக் கொண்டு போறாள். இது அக்கா. இப்ப உள்ள பிள்ளைகளுக்கு நல்லதுக்கு ஏதாவது சொன்னால் பிடிக்காதே! எவ்வளவு அழகான பதில். பாவி! முழுவிசயத்தையும் அக்காவுக்குச் சொன்னால் இதுதான் உன்னுடைய கடைசி உறவாக இருந்திருக்கும். போ.

“கண்டறியாத பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்த்தான் சீர்கெட்ட பழக்கங்கள் மட்டுமரியாதை இல்லாத கதைகள்” தன்பங்கிற்று அம்மா கத்தினாள். அக்காவைப் போல அதுக்கும் வெள்ளை மனசு. அப்படித்தான் சத்தம் போடுவா.

அறைக்கதவைப் பூட்டிவிட்டு படுக்கையில் இருந்தாள். எப்படியும் இன்றைக்கு கதவுக்கு உட்பக்கம் கொக்கி போடணும். கைகள் நடுங்கின இத்தனை காலமும் நடைபெற்ற அத்தனை நிகழ்ச்சிகளும் சங்கிலித் தொடராக மனதில் ஓடின.

ஒருநாள் குளித்துவிட்டு உடைமாற்றிக் கொண்டிருந்தாள் அவள். திடீரென்று அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு அக்காளின் கணவன். என்ன? என்னத்தான் அதிர்ந்து போய்க் கேட்டாள். அதற்குள் மார்பைப் பொத்திக் கொண்டு எத்தனையோ அதிரடி நடவடிக்கைகளைக் கைகள் எடுத்துவிட்டன. நல்ல காலம் ஒரு நிமிடம் முந்தியிருந்தால்? நினைத்துப் பார்க்கவே வெடவெடத்தது உடம்பு.

அட்டே நீர் நிற்கிறீரா? நீர் குளிக்கிறீர் என்று நினைச்சன் “அயன் பொக்ஸ்” உங்கே இருக்கா?

இல்லை இல்லை நான் எடுக்கவில்லை.

எங்களரை நுமிலும் காணல்லை. உரையாடல் நீண்டதே ஒழிய வெளியே போவம் என்ற எண்ணத்தைத் துளியும் காணோம்.

அன்று இந்த நிகழ்ச்சி குற்றமாகத் தெரியவில்லை அமலிக்கு. சர்வசாதாரணமாக ஒதுக்கிவிட்ட அந்த நிகழ்ச்சிக்கு ஆயிரம் அர்த்தங்கள் பிறந்து அவளை இன்று ஆத்திரத்தால் துடிக்க வைத்தது. அக்காவுக்குத்

சிறுகதை

தெரியாமல் அத்தான் வாங்கித் தந்த எத்தனையோ பொருட்கள். அக்கா கேட்ட போதெல்லாம் “வெல்பெயர்” காசிலே வாங்கியது என்று பொய் சொன்ன உடுப்புகள் எல்லாம் அவமானச் சின்னங்களாக அறை முழுவதும் பரவிக் கிடப்பது போன்ற ஒரு உணர்வு அமலிக்கு.

அத்தான் அத்தானென்று பாசத்தோடு நடந்த எனக்கு அந்த மனுசன் காட்டிய ஆதரவு போதும். அக்காவுக்குச் சொன்னால் வீணாக அந்தக் குடும்பத்திலே பிரச்சனை. அம்மாவுக்கு சொல்லலாம். கடைசிக்காலம். அது தெய்வம் சாமி என்று எண்ணி சமைச்சச் சாப்பாடு எல்லாம் கொடுத்து ஏந்தி வைத்திருக்கும் இவனைப் பற்றி என்ன நினைத்துக் கொண்டு சாகும். போகட்டும் எல்லாம் எனக்குள்ளே புதைந்து போகட்டும். இந்த நயவஞ்சகங்கள் என்னோடு மறையட்டும். மௌனமாக இருந்து கொண்டு இந்த மிருகத்தை எதிர்த்து ஒரு மௌனயுத்தம் செய்ய வேண்டியதுதான். அமலி முடிவு செய்து கொண்டாள்.

அந்த மௌன யுத்தத்திலே எத்தனை அடக்கு முறைகள். என்ப்பா உன்னுடைய தங்கச்சி கண்டபடி திரியுறாள் என்பதில் தொடங்கி ஒவ்வொரு அசைவிலும் குற்றம். நிராயுத பாணியாக நிற்கும் அவள் மீது எத்தனையோ வார்த்தை ஆயுதங்கள். அக்காவையும் அம்மாவையும் எதிராகத் திருப்பி அவளைத் தனிமைப்படுத்திப் பணியவைக்கும் தந்திரங்கள். கண்ணீர் கவலை. சாப்பாடு இருந்தும் சாப்பிட மனம் பிடிக்கா நாட்கள். உடம்பிலே தண்ணீர் ஊற்றும் ஒவ்வொரு கணமும் ஆயிரம் தடவைகள் கதவுப் பூட்டைப் பார்த்து நடுங்கும் அவலம். தனக்குக் கிடைக்காத ஒன்று எப்படியாவது சீரழிந்து போகட்டும் என்பது போன்ற கீழ்த்தர உத்திகள். அந்த மனுசனாலே தான் நீ இப்படி கனடா வந்து நல்லாக இருக்கிறாய். அதை மறந்து போகாதே என்ற அம்மாவின் செல்வீச்சுக்கள். போடி போ. நீ இப்ப என்னுடைய தங்கச்சி அமலி இல்லை. அக்காவின் ஏவுகணைகள். எல்லாத் தாக்குதல்களும் பொறுமைப் பங்கருக்குள் கிடந்து கடந்தாயிற்று. அந்த மௌன யுத்தத்திலே இவர்களின் அதிகாரத்தின் கீழே வாழும் நிலையில்லை.

நல்லகாலம் எனக்கும் ஒரு தங்கச்சி இல்லை. இருந்தால் நாளைக்கு என்றை மனுசனும் அவளுக்கு என்ன செய்யுமோ தெரியாது. கடவுளுக்கு உண்மையிலேயே நன்றி.

சரி நேரமாவுது அக்காவும் தங்கச்சியும். ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் என்ன மாதிரி. போவோம். மாப்பிளை வீட்டாரின் அழைப்புக் கேட்டு சுயநினைவுக்கு வந்தாள் அமலி.

அக்கா போட்டு வாரன். அத்தான் போட்டு வாரன். மௌனமாக நடந்தாள் அவள். அவளின் வார்த்தைக்கு ஆயிரம் அர்த்தங்கள்.

WEBCOM COMMUNICATIONS

நியாயமான கட்டணத்தில், அனுபவமும் பயிற்சியும்
பெற்றவர் மூலம் பின்வரும் சேவைகளை

**WEB DESIGN / HOME PAGE DESIGN
WEB TRAINING (HTML, PERL, JAVASCRIPT)
WEB PROGRAMMING (GGI, JAVASCRIPT, HTML)
WEB CONSULTATION
COMPUTER TRAINING
INTERNET TRAINING**

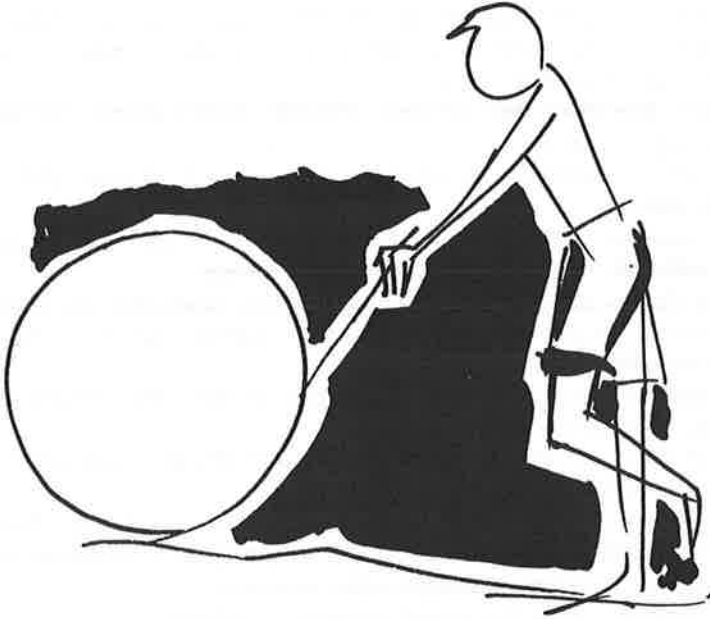
விபரங்களுக்கு: GIRI - (416) 425-2437

WEBCOM COMMUNICATIONS ஸ்தாபனம்
தமிழ் மக்களிற்கு வழங்கும் இன்னுமொரு
சேவையான "கனேடியத் தமிழர் பக்கம்"
(Canadian Tamil Page - CTP) WEBSITE இல்
செய்திகள், இலக்கியம், விளையாட்டு, சினிமா,
வர்த்தகம், பங்குச் சந்தை, தமிழர் தகவல்கள்,
தெற்காசியத் தகவல்கள், மற்றும் கனடிய அரசு
ஸ்தாபன சேவைகள், வேலைவாய்ப்புக்கள் பற்றிய
தகவல்களை அறிந்து கொள்ளலாம்.

CTP WEB முகவரி - <http://www.pathcom.com/~gthami>

**கனேடிய தமிழர் பக்கமான CTP யில் தங்கள்
தகவல்களை வெளியிட விரும்புபவர்கள்
gthami@pathcom.com என்னும் e-mail
முகவரிக்கு விபரங்களை அனுப்பலாம்.**

கச்சாளர் கொய்க்கர்

மருதநிலம்,

நானும் வயலும், வயல்சார்ந்த இடமும்.

கோடையிலும் பசுமை உலாவும் ஒரு அழர்வப் பிரதேசம் என்நிலம்.

என் தாயின் அரவணைப்பை அந்நிலத்தின் ஒவ்வொரு மண்ணும் எனக்குணர்த்தியிருக்கின்றது.

கரையானின் அரிப்பில் இருந்து தப்பிய சங்க இலக்கியச் சுவடிகளைப் போல,

இதயத்தின் இருப்பில் இன்னமும் இருக்கும் அந்த சின்னச் சின்ன நினைவுகள்,

என் கோடை கால நிழல்கள். இல்லை.....

குளிர்கால இளம் குடுகள்.

நாவல்பழக் கறையடிந்த “தொழ்தொழ” க்கும் அரைக்காற்சட்டை, அத்தனை தெறிகளும் அறுந்து போன ஒரு சட்டையை, ஒரு ஊசியால் மட்டும் இணைத்துக் கொண்டு,

கறல் கட்டிய அந்த “சைக்கிள் நிம்” ஐ தடியொன்றால் செலுத்தியபடி, புழுதி. செறிந்த கிறவல் வீதிகளில் ஓடித்திரிந்த, அந்த புழுதிபடியாத நினைவுகள் அழியாத கோலங்கள்.

எட்டு வயதிருக்கும், எத்தனை மணிக்கு பள்ளி முடியும் என்பதை விடவும், எத்தனையாவது மணி அடித்தால் பள்ளி முடியும் என்பதில் எனக்குத் தெளிவு அதிகம்.

பள்ளி மணி பற்றிய எண்ணிக்கையும், மதிய உணவான “பிஸ்கட்” பற்றிய எண்ணிக்கையுமே என் கணித அறிவின் அத்திவாரங்கள்.

இறுதி மணி ஒலித்ததும், எல்லோருமாய் பாடசாலைக்கீதம் இசைப்பார்கள். பள்ளியில் நான் காத்த எட்டு மணி நேரப் பொறுமைக்கு கடும் சோதனை இந்த இரண்டு நிமிட கீதம்.

கீதம் இசைக்கையில் வாசலை நோக்கி நகர்ந்ததற்காய் “வாங்கிய” நாட்களும் உண்டு.

பள்ளியும், கல்வியும் “பாகற்காய்” என்பதல்ல, இந்த அவசரத்திற்குக் காரணம்.

ஏறக்குறைய இரண்டரை மைல் தொலைவில் இருந்த என் வீட்டிற்கு நடந்தே தீர் வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் எனக்கு.

வீடு நோக்கி நீளும் அவ்வீதியில் அபூர்வமாய்ப் பயணிக்கும் மாட்டுவண்டி, சைக்கிள், உழவு இயந்திரம் இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றில் தொற்றிக் கொண்டால்,

அன்றைய பாதயாத்திரையை தவிர்த்துக் கொள்ளலாம். இதற்காகவே அந்த அவசரப்பாய்ச்சல்.

நான் பள்ளியில் கற்றுக் கொண்டதை விடவும், இந்தப் பாதயாத்திரையில் பெற்றுக்கொண்ட அனுபவங்கள் ஏராளம்.

பள்ளியில் இருந்து அம்பாய்ப் புறப்பட்டு, வீதியில் வந்து வீழ்ந்தேன். செம்புழுதி செறிந்த கிறவல் வீதி, வீதியின் ஒரு புறத்தில் நெல்வயல்களை நனைக்க நீர்கொண்டு விரைந்தோடும் கால்வாய்.

இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள பச்சைப்புல் விரிப்பில்,

கோடாய், ஒரு ஒற்றையடிப்பாதை.

என் அந்தக்கால ஆச்சரியங்களில் இந்த ஒற்றையடிப்பாதையும் ஒன்று. கால்நடைக்குளம்புகள் கூடி தமக்கென சமைத்துக்கொண்ட தனிப்பாதை. அதிசயம்தான்.

மனித வீதியின் அழுக்குகளில் இருந்து, அன்றே விலங்குகள் விலகி நடந்திருக்கின்றன.

நானும் அதிலத்தான் நடப்பேன்.

குளம்புகளால் அரைந்து, அரைந்து மாவாய் மாறிப்போன மண்ணின் பதம், பாதணிகளுக்கு அறிமுகமில்லாத என் பாதங்களுக்கு இதமாக இருக்கும்.

கால்வாயில் கால் நனைத்து ஆரம்பமாகும் என் பாதயாத்திரை பாதி வழிவரைக்கும், பின்புறமாகவே நகரும்.

வழிகளோ வழியைத் துழாவிப்படியே வரும்.

அதோ.....தூரமாய் ஒரு சைக்கிள்.

கண்கள் கண்டு கொள்ள, ஒரு ஓசிச் சவாரிக்காய் இதயம் தன்னை தயார்படுத்திக் கொண்டது.

கால்கள் ஒற்றையடிப் பாதையில் இருந்து விலகி, தானாக கிறவல் வீதிக்கு வந்து,

தான் தளர்ந்ததாய் சற்று தள்ளாடிக் காட்டும்.

சைக்கிள்காரரின் அனுதாபத்தைப் பெறுவதற்காக

சைக்கிள் நெருங்க, புத்தகப்பையை சரிசெய்தபடி,

ஆவலாய் பார்த்து நிற்கின்றேன்.

சைக்கிள்காரர் வீதிக்கு புதுமுகம், இருந்தாலும் என்ன....!

சிலவேளை என்னை ஏற்றக் கூடும்.

தயாராக நின்றேன்.

வேகத்தைக் குறைக்காமலே என்னைக் கடந்தது சைக்கிள்.

என்னை ஏமாற்றம் பிதுக்கியது.

“அண்ணே” உரத்துக் கூப்பிட,

சைக்கிள் நின்றது.

“நானும் வரட்டே வீடுவரைக்கும்”

சைக்கிளை நோக்கி ஓடினேன்.

என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தார், சைக்கிள்காரர்.

சுப்பையா ஓவசியர் வீட்டு “சிவப்பி” நாயைப் போலிருந்தது அவர் முகம்.

ஓட்டம் நடையாகி மெதுவானது.

“ஓழுங்காப் பிடிச்ச ஒண்டுக்குப் போகத் தெரியாது.

சைக்கிள் மறிச்ச ஏற வெளிக்கிட்டிட்டாங்கள்” சைக்கிள் போய்க் கொண்டிருந்தது.

அந்த வயசுக்கு, இவற்றை காயங்களாக்கிப் பார்த்து கலங்கும் தன்மை கிடையாது.

இந்த மாதிரி அனுபவங்கள் இதற்கு முன்னாலும் இருந்தன பின்னாலும் வந்தன.

மீண்டும், ஒற்றையடிப்பாதையில் இரையை அசைபோட்டு முன்னால் நடந்து கொண்டிருந்த சில மாடுகளுக்குப் பின்னால்,

நானும் அணிவகுத்தேன்.

கிறவல் வீதியின் சுடுபுழுதித் தகிப்பை,

ஒற்றையடிப்பாதைக் குறுமணல் தணித்தது.

கரிச்சான் குஞ்சன்

முன் மாலை.

கொஞ்ச நேரம் வெய்யில் இருந்தது
பிறகு இல்லை.
நண்பர்கள் வரும் வரை
விமான நிலைய முன்றலில் அமர்ந்துள்ளோம்

ஒரு சிறு மழை
திடீரென்று உரசிக் கொண்டு போயிற்று
இடையிடை வருகிற மென்காற்றில்
இதயத் துடிப்பென அதிர்ச்சி
மணிவாழை இலையிலிருந்து
விரல்களை எடுத்து
எனது கைகளில் தருகிறாய்

விரல்களும் பேச மறந்தன.

நான்கு வருடங்கள்:
இன்று பிரிய முன்
எல்லோரையும் போல அந்த நேரத்தில்
நீ அழவில்லை
அழமாட்டாய் என்பதும்
முன்னரே தெரியும்
இறுதியாகச் சொல்லக் கூடிய
வார்த்தைகள் எவையோ
அவற்றையும் கூட நீ சொல்லவில்லை.

முத்தமிட்டுக் கொள்ளவோ
மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொள்ளவோ
அன்றித்
தோளில் தலை சாய்த்துக் கொள்ளவோ
சாத்தியம் ஏதுமில்லை

முகரம்

70272727
சிந்தனை
நீ அழவில்லை

கவிதை

இறுகப் பற்றிய விரல்கள்
 அவற்றையும் விலக்கி
 என் மீது துயர்த் திரையை
 அவிழ்த்து விட்டு
 நீண்டு செல்கிற விறாந்தையின் வழி
 மெல்லச் சென்று
 மறைகிறாய்

நான்கு வருடங்கள்:

பனி படர் காலையில்
 மல்லிகை உதிரும் தெருவழி போகையில்
 உன் இருமல் கேட்டு
 நின்ற நினைவு;
 முடிவிலி வரையில் சமாந்திரம் கொள்ளும்
 தண்ட வாளங்களில்
 நம் சமாந்திரம்;
 மாலைச் சிவப்பில்
 மெல்லிய மேகம் தொடர்ந்து பரவ
 மணலில் உன் மடியில்,
 காது மடலில் சுருள்கிற மயிரில்,
 கண்களின் துயர இழையில்,
 துவளும் உன் உடலில்,
 உயர்த்திய குரலில்,
 உன் விழிகள் மயங்கவும்,
 கரங்கள் துடித்து
 என் முதுகை இறுக்கும்
 உன்னத கணங்களில்

இருத்தல் என்றால் இவற்றில் தான்

இப்போதோ நான்
 பனியில் தனித்த அசோக மரம்
 கச்சாய் நெடு வெளியின்
 நடுவில் தனித்திருக்கும்
 ஒற்றைப் பனை.

ஓர் பேரூ
 சீர்தூ
 வகில.
 சேரன் -

16 திகதி

16	17	18	19	20	21	22	23
1	2	3	4	5	6	7	8
9	10	11	12	13	14	15	16
17	18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31	32

பகைக்கள்

16 திகதி

17

18

19

20

21

22

23

24

25

26

27

28

29

30

31

1. சாஸ்பதணை பள்ளி
2. கிந்தி இணை
3. மாடுகி
4. மாடுகி
5. மாடுகி
6. மாடுகி
7. மாடுகி
8. மாடுகி
9. மாடுகி
10. மாடுகி
11. மாடுகி
12. மாடுகி
13. மாடுகி
14. மாடுகி
15. மாடுகி
16. மாடுகி
17. மாடுகி
18. மாடுகி
19. மாடுகி
20. மாடுகி
21. மாடுகி
22. மாடுகி
23. மாடுகி
24. மாடுகி
25. மாடுகி
26. மாடுகி
27. மாடுகி
28. மாடுகி
29. மாடுகி
30. மாடுகி
31. மாடுகி
32. மாடுகி

நான் பேச நிகையதெல்லாம் நான் வசவேண்டும்

சக்கரவர்த்தி

ஏய்..... ஒன்னத்தான் வாழ மரம் கட்டு. ஒனக்கு ஒவ்வொரு நாளும் வந்து சொல்ல வேணுமா? ரெண்டு தோழரயும் ஒரு அய்யாவயும் தட்டிப் போட்டானுகள்”

“ஈழமன்னன் வீரமரணம் அடஞ்சது தெரியாத ஒங்களுக்கு? இன்னும் ஐஞ்ச நிமிசத்தில எல்லாரும் வாழமரம் கட்டோணும். இல்லாட்டி எல்லார மூளையும் நாய் நக்கும். ஒவ்.....”

குரல்கள் வேறுவேறாயினும் தொனி என்னவோ ஒன்றுதான்! மிகப்பாவப்பட்ட காலம் அது!

“பொஞ்சாதியோட சண்ட போட்ட வாத்தியாரிட்ட மாட்டுன பள்ளிக்கூட பொடியனுகள் போல இந்த படுவான்கர சனங்கள்!”

வாழை வைரசு பலவந்தமாய்ப் பரப்பப்பட்டதன் காரணமாய் சனங்கள் எல்லாம் விழி பிதாங்க நொந்துதான் போனார்கள்.

மங்கள காரியத்துக்கு மட்டுமே வாழைமரம் கட்டிப் பழக்கப்பட்ட அந்த மக்களுக்கு மிகவும் அதிசயமாகிப் போனது - துக்கத்துக்கு - கூட வாசலில் வாழை அசைந்து நிற்பது.

“இது யாழ்பாணிகளற்ற பழக்கம். இந்த நசமுறுவானுகள் பயிச்சிக்கி போனவனுகள் வெசயம் வெளங்காம தூக்கி புடிச்சி வந்திரிக்கானுகள்.”

என்கின்ற சதாசிவம் மாஸ்டரின் சொல் சரியெனினும் அவர் தொனியில் இருக்கின்ற துவேசமோ பிரதேச வேறுபாடோ ஆரோக்கியமானது இல்லைத்தான்.

“தொவக்கால சுடுபட்டு செத்தா துக்கம்ல்லயாக்கும்” என உப்பட்டி கட்டும்போது பேசிக்கொண்ட சனங்களும் கூட உண்டங்கு.

ஆரம்ப நாட்களில் எல்லாம் அதிசயித்த மக்களுக்கு மறுகாய்த்தான் துக்கம் பிடிபடத் தொடங்கிற்று.

அவன் அங்கேனும் களவு செய்யவும் - பெண்களுடன் களவுறவு கொள்ளவும் போவான். போவது தெரிந்து மறைந்து இருந்து அவனை இவன் கொல்வான்!

அல்லது

இவன் அவனது மேல் உள்ள கோபத்தில் அவனது அக்காவையோ தங்கையையோ - இல்லை அம்மையப்பனையோ கொல்லச் செலும்போது ஒழித்திருந்து இவனை அவன் கொல்வான்!

இந்த வீரவிளையாட்டு அந்தப் பிரதேசங்களில் மிகப் பிரபல்யம்.

இரவுகள் தோறும் ஆட்டம் களைகட்டும்.

காலையில் தோற்றவர்கள் துவக்குடன் வருவர்...

“ஏய்..... வாழ மரம்கட்டு.... ஒன்னத்தான் வாழ மரம்கட்டு”.

ஏற்ற இறக்கங்களூடன் உறுமல் தெருக்கள் தோறும் தெறிக்கும்.

மாதத்தில் முப்பது இரவுகளும் இருளில் ஒலிஒளி விளையாட்டு. வெற்றி தோல்வி இன்றி விளையாட்டு முடிவதும் இல்லை.

கிணற்றை சுற்றி என்ன ஒரு பத்து வாழைமரங்கள் இருக்குமா. எல்லா நாள் காலையிலும் துவக்கு காறனுக்கு வாழைமரத்துக்கு எங்கே போவது? அதனால்தான் வாழ்ந்து கெட்ட கொட்டான் போடியாருக்கு இப்படியொரு யோசனை தோன்றிற்று.

இளம் வாழைக்குட்டியொன்று இறுதியாய் நின்றது அவர் கிணற்று ஓரமாய்.

அது வேருடன் பிடுங்கப்பட்டு நடப்பட்ட இடம் - தெரு ஓரமாய் புறவாசல் முன்பாய். நடப்பட்ட வாழைக்கு பாத்திகட்டி, வேலிகட்டி பாதுகாப்பு வேறு.

வேறு என்ன, எத்தனை பேர் வேண்டுமானாலும் நீ செத்துப் போ... இந்த வாழை குலைகள் நம்மவரை - தள்ளிய குலை முற்றும்வரை - சாகின்ற எல்லாருக்கும் அஞ்சலி செலுத்தித் தொலைக்கும்.

கிண்டலும்-அதைத்தாண்டி உள்ளிருக்கும் வேதனையும் துவக்கு காரணங்களுக்கு புரியாமலும் இல்லை...ஆயினும் அவர்களின் ஆதங்க ஆசை நிறைவேறியிருப்பது கண்டு உள்ளூரத் திருப்தி.

விளையாட்டு தொடர்ந்தது வாழையும் வளர்ந்தது..

கொலைகளும் தொடத்து நியாயமானது.

வளர்ந்த வாழை குலை தள்ளிற்று.

காய் முற்றி பருவம் அடைய - வாழை வெட்டி குலையை ஒற்றை மகன் புண்ணியமுந்தியிடம் பட்டிருப்பு சந்தைக்கு அனுப்பிவைத்த கொட்டான் போடியாருக்கு அப்போது தெரியாது போனது. பலவந்தமாய் புகுந்த அண்மை நாகரீகமானாலும் தன்விட்டுத் துக்கத்துக்கு வாழைமரம் ஒன்றுகூட வாசலில் இல்லாமல் இருக்கப் போவது .

வசந்தம் பற்றிய
பாடலுக்கு மெட்டமைத்துப்
பிறகு,
இலையுதிர்காலம் பற்றியும்
எச்சரிக்கிறீர்கள்

பகல் வெளிச்சத்துக்கு
வரவேற்புக் கூறுகையில்
இரவைக் காட்டிப்
பயமுறுத்துகிறீர்கள்

நிலம் பற்றி
நம்பிக்கை ஊட்டி
நீர்நிலைகளுக்குள்
இறங்கிவிடுகிறீர்கள்.

தூக்கணாய் குருவிக்கும்
தூக்குக் கயிறுக்கும்
சம்பந்தம் என்ன?

எது பற்றியும்
சொல்லிக் கொடாது
ஓர் இடைவெளியை
விட்டுவைத்தால் என்ன?

-ஜி.அரவி
விஜயலக்ஷ்மி-

இசை

பிராச

பெரியவர்களுக்கு

கற்களைப்
புடலங்காய்க்குப் கட்டுவதா
அவற்றால்
காகம் தூரத்துவதா என
எமக்குத்தான் புரியவில்லை
போகட்டும்.

சிறுவர்களையாவது விட்டுவைப்பீர்கள்.

அவர்கள், தாமாய்
இவைபற்றி அறியட்டும்.
அறிந்தபிறகு
கற்களால் சண்டையிடுவதா
இல்லை,
கற்களால் வீடுகட்டுவதா என
அவர்கள் தீர்மானிக்கட்டும்.

பன்னிற நுணுக்குக்காட்டி

-D.B.S. ஜெயராஜ்-

பாலேந்திராவின் நாடகங்கள்
தமிழ் அவைக்காற்றுக் கழகம் மூலமாக இலங்கையிலும் தமிழர் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளிலும் சிறந்த நாடகங்களை மேடையேற்றி வருபவர் பாலேந்திரா. அண்மையில் கனடா வந்த அவர் இங்கு அளித்த மேடைவிருந்து நன்கு வரவேற்கப்பட்டது. ஆனால் அவரது நாடகங்களைச் சுவைப்பதில் ரசிப்பதில் ஏதோவொரு தயக்கம் நம்மவரிடம் காணப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது. பார்வையாளர்களுக்கும் கலைஞர்களுக்கும் இடையில் பரிமாற்றம்

செய்யப்படும் உணர்வலைகளுக்குக் குறுக்கே கண்ணுக்குப் புலப்படாத அணையொன்று நிர்மாணிக்கப்பட்டது போல் ஓர் உணர்வலை. காரணம் என்ன?

பாலேந்திராவின் நாடகங்கள் என்றால் சுலபமாகக் கிரகிக்க முடியாதவை. சாதாரண ரசிக்களுக்கு அப்பாற்பட்டவை என்ற முற்சாய்வு பார்வையாளர் எண்ணங்களை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருப்பதே இதற்குக் காரணம் போல் தோன்றுகிறது. இந்த நாடகங்கள் எல்லாம் ஒரு குறிப்பிட்ட உயர்மட்ட ரசிகர் குழாம் ஒன்றிற்குத் தான் புரியும் என்ற போலிப் பிரமை முன்கூட்டியே சுவைஞர்களை ஆட்கொண்ட நிலையில் ஓர் அச்சுறுத்தப்பட்ட மனப்பான்மையுடன் தான் நம்மில் பலரும் இந்த நாடகங்களை நோக்குகின்றனர்.

நாடகம் தொடங்க முன்னரும் சரி பின்னர் இடைவேளையின் போதும் சரி வந்திருந்த பார்வையாளர்கள் பலரும் தமக்கிடையில் உரையாடும் போது நாடகம் தமக்கு விளங்காது, விளங்கப் போவதில்லை என்று அர்த்தப்படும் விதத்தில் கருத்துக்களை உதிர்க்கின்றனர். “எனக்கு நாடகம் விளங்கவில்லை. பக்கத்தில் இருந்தவரைக் கேட்கவும் வெட்கம்” என்று பகிடிப் பகர்வுகள்.

வானொலிப் பேட்டியில் “உங்கள் நாடகம் விளங்காதெண்டு சனம் சொல்லுது” என்ற தோரணையில் அடிக்கடி முன்வைக்கப்பட சொந்த முரண்கள். சிறுவர் நாடகம் பற்றிக் கூறும்போது “இதாவது விளங்குமா ஐயா?” என்ற அங்கத இடைச் செருக்கல்கள் இவையெல்லாம். பாலேந்திராவின் நாடகங்கள் விளங்கிக்கொள்ளப்பட முடியாதவை என்ற கருத்து நம்மவர் மத்தியில் ஆழமாகப் பதிய கிளைத்துணையாய்ப் போயிற்று. இதன் விளைவு மண்டபத்தில் ரசிகர்கள் இந்த நாடகங்களை ஒரு பரிசை வினாத்தாள் போல் இறுக்கமாக நோக்குகின்றனர். இந்தக் கேள்விக்கு இதுதான் விடை என்ற சட்டாம்பிள்ளைத் தன்மையான கல்வி முறையினால் உருவாக் கப்பட்ட எம்மவரின் நாடகரசனைக்கும் நாடகப் புரிந்துணர்வுகளுக்கும் ஒரு திட்டவாட்டமான பொது அளவுகோல் உண்டென்று அளவுக்கதிகமாகவே நினைத்துக் கொள்கின்றனர். அவரவர்

நோக்கிற்கு ஏற்ப நாடகத்தை ரசிக்கலாம் அல்லது விளங்கிக் கொள்ள முற்படலாம் என்பதை மறந்து விடுகின்றனர்.

இதனால் ஒரு சாதாரண இயல்பு நிலையுடன் நாடகத்தை நோக்காமல் ஓர் இறுக்கமான மனோநிலையுடன் தான் பார்க்கின்றனர். நமக்கு அப்பாற்பட்ட விளங்காப் பொருள் இது என்ற முற்சாய்வு ஏற்படுத்தும் பயப்பிராந்தி நாடகத்தை ரசிப்பதைத் தடை செய்கிறது. பக்கத்திலிருப்பவருடன் ஒரு குறிப்பைக் கூடப் பரிமாறத் தயக்கம். வேதனை கலந்த வேடிக்கை என்னவென்றால் சரளமான நகைச்சுவை வழங்கும் “மன்னிக்கவும்” போன்ற நாடகங்களுக்குக்கூட வாய்விட்டு சிரிக்க முடியாத நிலைமையில் நம்மில் பலர்.

ஆனால் பாலேந்திராவின் வானொலி நிகழ்ச்சியின்போது சிலர் தொலைபேசியில் தயங்கித் தயங்கிப் பேசினர். நாடகம் நமக்கு விளங்கவில்லை என்று பீடிகை போட்டுவிட்டு நாடகம், இதையா சொல்ல வந்தது? நாடகத்தில் குறிப்பிடப்பட்டது இதுதானா? என்று பாலேந்திராவைக் கேட்டார்கள். இந்தக் கேள்விகளிலேயே அவர்களுக்கு நாடகம் விளங்கி விட்டது என்ற அடிப்படை உண்மை அப்பட்டமாகத் துலங்கியது.

நல்லதொரு கலைவடிவை பலதரப்பட்ட ரசனை மட்டங்களிலும் பலவிதங்களில் புரிந்து கொள்ளலாம். திட்டவட்டமான ரசனை அளவு கோல் இல்லை. பாலேந்திராவின் நாடகங்களும் அப்படியே. நமக்கு விளங்காத விடயம் இது என்று அச்சுறுத்தப்பட்ட உணர்வைத் தவிர்த்து இயல்பாக ரசித்தால் பாலேந்திரா என்ற அழர்வம் தொட்டு விடும் தூரத்தில்.

பெண்களும் வேலையும்

“அண்ணை றைட்” புகழ் கே. எஸ். பாலச்சந்திரன் பெருமுயற்சியினால் “விவாத அரங்கு” என்ற வீடியோ நாடா அண்மையில் வெளியிடப்பட்டது. வழமையான, பழமையான விவாதப் பொருட்களைத் தவிர்த்து சமகாலப் பிரச்சினை ஒன்று கருப்பொருளாகி அலசி ஆராயப்பட்டது. பெண்கள் வேலைக்குப் போவதில் உள்ள சாதக பாதகங்கள் பல கோணங்களிலிருந்து பரிசீலிக்கப்பட்டன.

விவாத அரங்கில் தொனித்த கருத்துக்களில் இமையோடிய ஒரு பொதுத்தன்மை பெண்கள் வேலைக்குப் போவதென்பது நாம் மேற்கத்திய நாடுகளுக்குப் புலம்பெயர்ந்த பின்னரே ஏற்பட்ட ஒன்று என்பதாகும். அந்தக் கருத்து நிலையின் அடிப்படையில் கனடியச் சூழல் என்ற சட்டகத்துக்குள் தான் விவாதத்தின் பெரும்பகுதியும் விளங்கியது. இந்த அணுகுமுறை இரண்டு முக்கிய விடயங்களைக் கணக்கிலெடுக்கத் தவறிவிட்டது

முதலாவதாகப் பெண்கள் வேலைக்குப் போவதென்ற விடயம் ஒரு நடுத்தர மேல்தட்டு வர்க்க அடிப்படையிலேயே ஆராயப்பட்டது. ஆனால் தமிழர் சமுதாயத்தில் பெண்கள் வேலைக்குப் போவதென்பது அடித்தட்டு மக்களிடையே தொன்றுதொட்டு நிலவிவருகின்றது. காடுவெட்டிக் கழனி சமைக்கும் கமத்தொழில் முதற்கொண்டு மலைமுக்கட்டில் நிகழும் தேயிலைத் தோட்டத்தொழில் வரை பெண்கள் வேலைக்குப் போவதென்பது எவ்வளவோ காலமாக இருந்து வரும் ஒன்று. இத்தகைய உடல் உழைப்பு சார்ந்த

பன்னிற நுணுக்குக்காட்டி

தொழில் துறைகளில் பெண்களின் பங்களிப்பே இன்றியமையாதது.

இரண்டாவதாக இலங்கையைக் குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தை எடுத்துக் கொண்டால் வளர்ச்சியடைந்த கல்வித்துறை காரணமாக பெண்கள் வேலைக்குப் போவது அதாவது உடல் உழைப்பு சாராத நடுத்தர வர்க்கத்தன்மை கொண்ட வேலைகாரர்களும் போவது பல்லாண்டு காலமாக நடைபெறுகிறது. ஆசிரியைகள், தாதிகள், எழுதுவினைஞர்கள் தட்டச்சுக்காரர்கள் என்று வேலைக்குப் போகும் பெண்கள் எமது மண்ணில் ஏராளம் தராளம். நான்கு தலைமுறைகளாக வேலைக்குப் போகும் பெண்கள் கொண்ட குடும்பங்கள் நிறையவே உண்டு. அங்குள்ள பெண்கள் இல்லத்தரசி என்ற பாரம்பரியப் பெண் வடிவம் வரையறைகளை மீறாமல் அநீதகமாக வருமானம் ஈட்டும் பதவியாளர் என்ற பாத்திரத்தை வகிப்பாராகத் திகழ எத்தனையோ துன்பங்களைச் சமந்துள்ளனர். அதிகாலை துயிலெழுந்து கணவனுக்குச் சமைத்துப் போட்டுவிட்டு வேலைக்கு ஓடிச்செல்லும் யந்திர வாழ்க்கை அங்கேயும் உண்டு.

இதுதவிர நிறுவன மயப்படுத்தப்பட்ட தொழில்களை வகிக்காத போதிலும் வீட்டிலிருந்தே தையல், சமையல் போன்ற வருவாய் ஈட்டும் பகுதிநேரத் தொழில் புரியும் அனுபவங்களும் அங்கேயே இருந்தன.

எனவே பெண்கள் வேலைக்குப் போவதென்பது மேற்குலகத்தாருக்கும் புலம்பெயர்ந்த பின்னரே ஏற்பட்ட தோற்றப்பாடு என்று கருதுவது அவ்வளவு சரியானதல்ல. இப்புதிய அனுபவங்கள் இப்பிரச்சினைக்கு புதிய பரிமாணங்களை அளித்துள்ளதென்பது உண்மையே.

இந்தியன் தாத்தா

இந்தியாவின் தேசியத் திரைப்பட விருது பெற்ற மாநிலங்களில் முதலிடத்தை இம்முறை தமிழ்நாடு வகிக்கின்றது. மத்திய அரசாங்கத்தில் உள்ள ஒன்பது தமிழ்நாட்டு அமைச்சர்கள் எண்ணிக்கையை விடதமிழ்நாடு பெற்ற விருதுகளின் எண்ணிக்கை அதிகம். 1972 தி.மு.க. காங்கிரஸ் கூட்டு பலமாக இருந்தபோது "ரிக்ஷாக்காரன்" படத்துக்காக எம்.ஜி.ஆருக்கு "பாரத்" விருது கிடைத்ததும், அ.தி.மு.க. தோற்றத்தின் பின் இந்த விருது தி.மு.க. வின் அரசியல் அழுத்தத்தின் விளைவாகத்தான் எம்.ஜி.ஆருக்கு வழங்கப்பட்டது என்று கலைஞர் கூறியதும் இங்கு நினைவிற்கு வருகின்றது. ஜெயலலிதாவின் சம்பந்தியாகி அரசியலில் தண்டத் தகாதவராகிவிட்ட சிவாஜி கணேசனுக்கு தாதா காகேல் பால்கே விருது இன்னும் கிடைத்தபாடில்லலை என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனால் "இந்தியன்" படத்துக்குக் கிடைத்த விருது ஏமாற்றத்தையே அளிக்கின்றது. தானே நீதிபதியாகவும் மரணதண்டனையை நிறைவேற்று பவராகவும் விளங்கும் "இந்தியன் தாத்தா" கமலஹாசன் ஒரு போற்றுதற்குரிய கதாபாத்திரமல்ல.

அத்தமமான வன்முறையினையும் அபரிமிதமான தேசாபிமானத்தையும் இரண்டறக்கலந்து விற்பனைக்கு வந்த திரைப்படத் தீன்பண்டமே "இந்தியன்" சாதாரண ரசிகர்கள் முதல் திரைப்படத் தேர்வு நடுவர்கள் வரை அளித்த பட்டங்களும் இந்தத் தீன்பண்டச் சுவைக்கு மயங்கி விட்டார்கள் என்பதே

பன்னிற நுணுக்குக்காட்டி

“இந்தியன்” பட வெற்றி தரும் பாடமாகும்.

சட்டத்துக்குப் புறம்பான முறையில் தானே சட்டத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லும் தனிமனித வன்முறையை ஆதரிக்கும் பிரதான கதாபாத்திரத்தை உன்னதமாகச் சித்தரிக்கும் திரைப்படம் தெரிவாகியிருப்பது தமிழ் சினிமாவின் தரம் உயர்ந்துவிட்டது என்பதற்கு அடையாளமல்ல. இந்தியச் சினிமாவின் தரம் மிகவும் தாழ்ந்துவிட்டதென்பதற்கே அது அறிகுறி.

யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்கள்

சமீபத்தில் இலங்கை சென்று திரும்பிய யாழ்ப்பாண முஸ்லிம் நண்பர் சொன்ன இதமான தகவல் இது. புத்தளத்திலிருந்து ஒரு முஸ்லிம் தூதுக்குழு யாழ்ப்பாணம் சென்று திரும்பியுள்ளது. 1990ம் ஆண்டு வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம் மக்கள் யாழ்ப்பாணம் திரும்புவதற்கான சூழ்நிலை உண்டா என்று ஆராய்வதற்காகச் சென்ற தூதுக்குழு திருப்பதியுடன் திரும்பியுள்ளது.

யாழ்ப்பாணம் சென்ற முஸ்லிம்களுக்கு அமோகமான வரவேற்பு விருந்துபசாரம். தமிழர்கள் பொழிந்த அன்பு மழையில் தெப்பமாக நனைந்து போய்விட்டார்கள் முஸ்லிம்கள்.

அவர்கள் குடியிருந்த வீடுகளில் இன்று தமிழ் அகதிக் குடும்பங்கள். ஆனால் அவர்கள் சொன்னது வேறிடம் இல்லாததால் இங்கு குடியிருக்கிறோம். ஆனால் நீங்கள் நிரந்தரமாகத் திரும்பினால் நாம் உடனே வெளியேறுவோம்!!! அகதிகள் வேதனை அகதிகளுக்குத் தான் தெரியும். முஸ்லிம் தூதுக்குழு உணர்ச்சி வசப்பட்டது.

மண்கும்பானில் ஒரு முஸ்லிம் பள்ளி வாசல். முஸ்லிம் மக்கள் வெளியேற்றத்தின் பின்னர் கூட அங்கு ஒவ்வொருநாளும் விளக்கேற்றப்பட்டது. பள்ளிவாசல் சுத்தமாகப் பேணப்பட்டிருந்தது. எல்லாம் பள்ளிக்கருகில் குடியிருந்த “சிங்கம்” என்ற தமிழ்த்தம்பதியர் கைங்கரியம் தான்.

தாம் யாழ்ப்பாணம் திரும்பினால் தமிழ்ச் சமூகம் தம்மைப் பூரணமாக வரவேற்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் முஸ்லிம் மக்கள் தூதுக்குழு திரும்பியுள்ளது. குறிப்பிட்ட சில அரசியல் சமீக்கைகள் விடுதலைப்புலிகள் தரப்பிலிருந்து வந்தால் முஸ்லிம் மக்கள் யாழ்ப்பாணம் திரும்பத் தொடங்குவர். வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம் மக்கள் மீளக்குடியேறும்வரை யாழ்ப்பாணம் வழமைக்குத் திரும்பிவிட்டது என்று சொல்ல முடியாது. யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் பரம்பரைத் தாயகம் வடபுலம் தான் என்பதை மறுக்க முடியாது.

தினமுரசு நாரதர்

புராணப்படங்களில் “நாராயணா” என்று உச்சரித்துக் கொண்டு நன்மையில் முடியும் கலகம் செய்பவர் நாரதர். “தினமுரசு” பத்திரிகையில் “எக்ஸ்ட்ரே ரிப்போட்” என்ற பெயரில் அரசியல் ஆய்வுக் கட்டுரை மூலம் வாசகர் வரவேற்பைக் கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருப்பவர் எழுத்தாளர் நாரதர். யார் இந்த நாரதர்?

அற்புதராஜா நடராஜா என்ற இயற்பெயர் கொண்ட இவரது இயக்கப்

பன்னிற நுணுக்குக்காட்டி

பெயர் ரமேஷ். ஈழமக்கள் ஜனநாயகக் கட்சியின் யாழ்மாவட்ட எம்.பி.யாக விளங்கும் இவர் “தினமுரசு” பத்திரிகையின் பொறுப்பாளர். அத்துடன் நாரதர், அதிரடி அய்யாத்துரை, அற்புதன் கட்டுரைத் தொடர், 3ஆம் பக்கச் செய்திகள் ஆகிய பகுதிகளை எழுதுபவர். இயக்க மூலம் பூசப்படாமல் நேரடியாக பத்திரிகையுட்கத்துக்குச் சென்றிருந்தால் கூட அற்புதமாகப் பிரகாசித்திருக்கக்கூடிய ஆற்றலும் ஆழுமையும் மிகுந்தவர்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் “நாரதர்” கட்டுரைகளை “மஞ்சரி” யில் மறுபிரசுரம் செய்தபோது சிலரிடமிருந்து எதிர்ப்பு. “ஈ.பி.டி.பி. பேப்பரிலிருந்து எதையும் போடாதே” என்று கூப்பாடு. “எவர் எழுதுகிறார் அல்லது எந்தப் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகிறது என்பதல்ல முக்கியம். சொல்லப்படும் விசயம் என்ன என்பதே முக்கியம்”. இது என் பதில்.

இன்று நாரதர் கட்டுரைக்கு அமோக வரவேற்பு. சகல கனடியத் தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் மறு பிரசுரம் செய்கின்றன. “தினமுரசு” வாரப்பத்திரிகை விற்பனையில் முன்னணி வகிக்கின்றது. “மஞ்சரி” யின் இடத்தை “தினமுரசு” தான் நிரப்புகிறது என்கின்றனர் வர்த்தகப் பெருமக்கள்.

ஈ.பி.டி.பி. உறுப்பினர் என்ற போதிலும் அரசியல் ஆய்வினைப் பாரபட்சமின்றியே நாரதர் எழுதுகிறார். பல தடவைகளில் அவை விடுதலைப்புலிகளுக்கு ஆதரவாகக்கூடத் தோற்றமளிக்கின்றன. “ஐரிஸ் மோனா” கப்பல் கடத்தல், டக்ளஸ் தேவானந்தா மீதான கொலை முயற்சி ஆகிய நிகழ்வுகள் பற்றிய கட்டுரைகளில் மாத்திரம் தான் புலி எதிர்ப்புத் தென்பட்டது. இதில் இன்னொரு விடயம் ஈ.பி.டி.பி. ஆதரவான கருத்துக்களை இம்மியளவும் நாரதர் தன் கட்டுரைகளில் புகுத்தாமல் இருப்பதாகும்.

நண்பர்கள் சிலருடன் அளவளாவிக்கொண்டிருந்தபோது பேச்சு நாரதர் பற்றித் திரும்பியது. கட்டுரைகளின் தாக்கத்துக்குக் காரணமென்ன? என்ற கேள்வி எழுந்தது. இயக்கப் பின்னணி, அரசியல் தொடர்புகள், சிந்தனை சக்தி, ஞாயகத்திறன், தகவல் சேகரிக்கும் தன்மை, தர்க்க அணுகுமுறை என்றெல்லாம் பதில்கள் வந்தன.

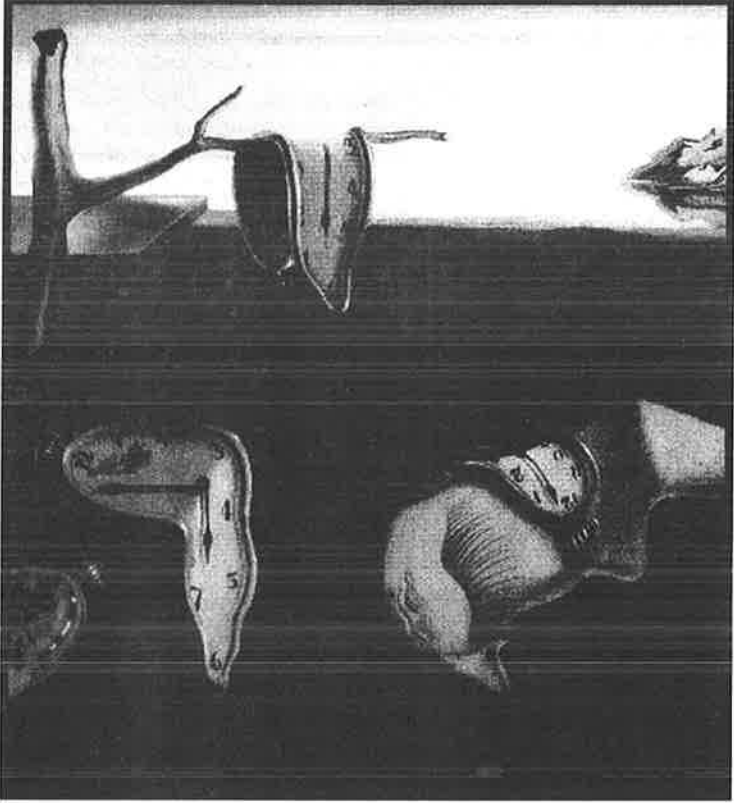
நான் சொன்னேன், இவையெல்லாம் சரிதான். ஆனால் இவற்றுக்கு மேலாக நாரதருக்கு ஒரு பெரும்பேறு உண்டு. அதுதான் எழுத்துச் சுதந்திரம்.

இன்று கொழும்பிலிருந்தபடியே எவர்க்கும் அஞ்சாமல் எந்தச் சக்திகளுக்கும் பயப்படாமல் தனது கருத்துக்களை எழுதும் சுதந்திரம் நாரதருக்குத் தான் உண்டு. அவரது எழுத்துக்களைத் தணிக்கை செய்ய எவரும் இல்லை. தான் எழுதுவது ஏதாவது பிரச்சினையைத் தோற்றுவிக்குமோ என்று யோசிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் நாரதருக்கில்லை.

எந்தவொரு தமிழ்ப் பத்திரிகையாளருக்கும் இல்லாத சுதந்திரமும் சுந்தர்ப்பமும் நாரதருக்கு உண்டு. ஒரு விதத்தில் நினைத்துப் பார்க்கும்போது பொறாமையாகக் கூட இருக்கிறது.

ஆனால் எதிர்காலத்தில் அரசியல் காரணங்களுக்காக நாரதரின் போக்கு திசை மாறினால் என்ன நடக்கும் என்ற கேள்வியும் தோன்றாமல் இல்லை. ஆனால் இப்போதைக்கு நாரதர் காட்டில் அடைமழை பெய்கிறது.

சல்வடோர் டாலி

காலக் கரைவு

இவ் ஓவியம் சல்வடோர் டாலி என்ற ஸ்பானிய ஓவியரால் சர்ரியலச ஓவியப் பாணியில் வரையப்பட்டது.

முகப்பில்.....

இலங்கை ஓவியர் ஜோர்ஜ் கீற் (1901 - 1993) வரையப்பட்டது. இவர் ஓவியங்கள் உலகப் பிரசித்தி பெற்றவை. நவீன ஓவியத்துறையில் இலங்கையை அடையாளப் படுத்தியவர்.

பர்ய(ா)நிலா

இவன்
உயிரின் விருட்சம்
உச்சங்கள் தேடிய
கூதிர் பொழுதுகளில்
வானம் பாடிகளுக்கும்
வசந்த கோகிலங்களுக்கும்
தன் கடைசிச் சுவாசத்தையும்
சாசனம் செய்தவன்.

சந்தன மரம் சாய்ந்தபோது
மனநோய் முற்றிய
மனிதர்களுக்காய்
பாடையிலும் மேடை போட
ஓரத்தை ஒதுக்கிவிட்டு
உண்மை நண்பர்களின்
உள்ளங்களில் தன்னை
உரித்தாக்கிக் கொண்டவன்

பாடுவோர் வேண்டிய பாடுவோர்-

பாடுவேன்
அடிமைகள் இல்லாத
ஏதென்ஸின் அழகினை

மன்னர்கள் ராணிகள்
ஆட்சியின் மிச்சங்கள்
இறந்தகால எச்சங்கள்
இல்லாத உலகினை

கூரிய வடதிசை
ஆழ்ந்த தென்திசை
கருமைத் திரைகள்
இரும்புச் சுவர்கள்
இவை யற்ற பூமியை

யுத்த வெறியர்கள்
சுடுபடைக் கலன்கள்
குரோதமும் அச்சமும்
நிறைசிறைச்சாலைகள்
எதுவுமே அற்ற முடிவு ஒன்றினை

மழையில் நனைந்து
துளிர்த்த மரங்களில்
கனிகள் தூங்கிடும்
பாலைவனங்களை

கவலையற்றுக் கதிர்வீசும் சூரியன்
செய்திகள் கூறிடும் நட்சத்திரங்கள்
அதையறிய முடியாத இரவுகள் பற்றியும்
நான் பாடுவேன்
மறுவடிவம் பெற்ற உலகம்பற்றி.

மூலம்: நியி ஒசண்டேர்

தமிழில்: ரிஷி

புஜமம்
உலகத்து
தங்கிரமத்தத்தி

-உ.ந. சீர்தாள்-

நாய் படாத பாடு" என்பதன் அர்த்தத்தைக் கனடாவில் வேலை தேடும் மூன்றாம் உலகத்துப் புத்திஜீவிகளின் நிலைமையைப் பார்த்து விளங்கிக் கொள்ளலாம். சற்றும் மனந்தளராத விக்கிரமனைப் போல் முயல்வது மட்டுமல்ல, மிண்டும் மீண்டும் வேதாளத்திடம் தோற்றுப்போவதும் இவர்கள் விடயத்தில் சர்வசாதாரணம். இந்த வேதாளம் இந்த விக்கிரமன்களை மடக்கப் பாவிக்கும் பிரதானமான கேள்விகளிலொன்று....

"உனக்குக் கனேடிய அனுபவம் இருக்கின்றதா?" "இல்லை" பென்று முதலிலேயே கூறிவிட்டால் போதும் இந்த வேதாளம் உடனேயே மேப்பிளர்மரத்தில் ஏறித் தொலைத்து விடுகின்றது. "ஆம்" என்று கூறிவிட்டால் அடுத்த கேள்வியைத் தயாராக வைத்திருக்கின்றது. "உனக்குக் கனேடிய கல்வித்தகைமைகளேதாவதுண்டா." இதற்கும் இல்லையென்றால் இந்த வேதாளம் மிகவும் சந்தோஷ மாகவே மீண்டும் மரத்தில் ஏறிவிடும். இல்லாவிட்டால் இன்னுமொரு கேள்வியுடன் மடக்கத் தயாராகக் காத்திருக்கும். வேதாளத்தின் இந்தக் கேள்விகளெல்லாம் இந்த மூன்றாம் உலகத்து விக்கிரமத்தித்தன்களை மடக்குவதில் தான் முடிகின்றது. அப்படி மடக்குவதில் இதற்கு அப்படியொரு அலாதிப்பிரியம். இந்த விக்கிரமத்தித்தன்கள் பலரை நீங்கள் ரொண்டோவில் காணலாம். இவர்களில் பலர் பாதுகாவலர்களாக, உணவுக்கூடங்களில் உதவியாளர்களாக, வாகனச் சாரதிகளாக, டாக்ஸி டிரைவர்களாக இன்னும் இதுபோன்ற பல்வேறுபட்ட தொழில்களில் பாண்டித்யம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். இத்தகையவர்களில் ஒருவன்தான் சபாபதி. பால்யகாலத்துச் சிநேகிதன். யாழ்ப்பாணத்துக் கிராமமொன்றின் செம்பாட்டு மண்ணில் தொடங்கிய உறவு பல்வேறு பரிமாண வளர்ச்சிப் படிகளைக் கடந்து இன்று கனடாவில் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. விஞ்ஞானப்பட்டதாரி. இங்கு வந்ததிலிருந்து பல்வேறு

சிறுகதை

துறைகளில் ஆய்வுகள் நடாத்திவிட்டுச் சிறிதே ஓய்ந்திருக்கின்றான். “கோப்பை கழுவதலை நவ்நமயப்படுத்து வதற்குரிய வழிமுறைகளைப் பற்றி” ஆய்வுக்கட்டுரைகள் தயாரிக்கும் அளவிற்கு இவனிற்கு நிறைய அனுபவமுண்டு. அதற்காகப் பலமுறை பாராட்டுதல்கள் பெற்றவன். ஒவ்வொருமுறை இவனைச் சந்திக்கும் போதும் இவன் ஒவ்வொரு துறையில் பணிபுரிந்து கொண்டிருப்பான். வாழ்க்கையைப் பற்றி மிகவும் உற்சாகமாக நம்பிக்கையுடனிருப்பது இவனது பிரதான குணம்சம். “உனக்கும் கீழே உள்ளவர்கோடி; நினைத்துப் பார்த்து நிம்மதி நாடு” என்று ஆறுதலடைவது இவனது இன்னுமொரு பிரதான பண்பு. “வாழ்க்கையில் முன்னேறுவது எப்படி?” என்று கேட்டால் இவன் ஒரு பிரசங்கமே செய்து விடுவான். பகவத்கீதை தொடக்கம் அந்தனிரொபின்ஸ் வரை ஏராளமான மேற்கோள்களைக் காட்டுவான். எனக்கு இவனிடம் பிடித்ததே இவனது இந்தக் குணம்சம்தான். எப்பொழுதுமே வாழ்க்கையை நம்பிக்கையுடன், உற்சாகத்துடன், துணிச்சலுடன் எதிர்கொள்ளும் இவனது சுபாவம். ஆனால் கடைசியாக நான் இவனைச் சந்தித்தபொழுது இவன் சிறிது சோர்வடைந்திருந்தது போல்பட்டது. குரலில் தளர்ச்சி தெரிந்தது. அப்பொழுது அவன் கூறிய சொற்களிலும் வழக்கத்திற்கு மாறானதொரு சீற்றம், விரக்தி படர்ந்திருந்ததாகப்பட்டது. “இவர்களுடைய சட்டத்திலை எந்தவிதப் பாகுபாடும் காட்டக்கூடா தென்றிருக்கு. அதுக்காக முறையாக இன்டர்வியூ வைப்பார்கள். நிறத்தைக் காட்டி நிராகரிக்க முடியாதே அதற்காக இவர்கள் பாவிக்கின்ற ஆயுதம் தான் இந்தக் “கனோடிய” அனுபவம். “கனோடிய” அனுபவம் இல்லை என்ற காரணத்தைக் காட்டி நிராகரிக்கப்பட்ட மூன்றாம் உலகக் குடியேற்றவாசிகளை எத்தனைபேர் என்பது பற்றி ஆய்வொன்றை நடத்தினால் இது விளங்கக்கூடும். இருந்தாலும் இந்தத் தளர்ச்சி இவனது பழக்கமான குணவியல்பிற்கு முற்றிலும்பொருந்தாததாகவே பட்டது. இத்தகையதொரு சூழலில் தான் இவன் திரௌனக் காணாமல் போனான். யாரிற்குமே இவன் என்ன செய்கின்றான், எங்கு இருக்கின்றான் என்பதே தெரியாத அளவிற்கு இவனது முகவரி தொலைந்திருந்தது. கடைசியாக இவனைச் சந்தித்தபோது இவனிடம் தென்பட்டிருந்த சோர்வு, அந்த சலிப்பு அதுதான் எனக்குச் சிறிது கவலையைத் தந்தது. பொதுவாகவே நம்பிக்கை இழக்காதவன் சிறிது இழந்திருந்தது போல்பட்டது. சிந்திக்க வைத்தது. ஏதாவது விசுத்தனமாக செய்யாமலிருக்க வேண்டுமென்று வேண்டுவதைத் தவிர வழியேதும் தெரியவில்லை. பொலிஸிடமும் அறிவித்திருந்த தோம். அவர்களாலும் ஒரு தகவலையும் பெறமுடியாதநிலை. அவனைப் பற்றித் துருவித்துருவிக்கேட்டார்கள். கடைசியாக அவன் அணிந்திருந்த ஆடைகள், அவனது முகவரி இப்படியெல்லாம் கேட்டார்கள். தங்களால் முடிந்ததைச் செய்வதாக ஆறுதல் கூறினார்கள்.

இதற்கிடையில் நகரத்தின் பரபரப்பான இயந்திர வாழ்க்கையில் அவனைச் சிறிது மறந்தே போனேன். எத்தனை நாள் தான் இவனைப்பற்றியே சிந்தித்துக் கொண்டிருப்பது? செய்வதற்குக் கவலைப்படுவதற்கு நிறையவேயிருந்தன. ஆடிக் கொடுக்கா ஆவணிக் கொடுக்கா இவனைப்பற்றிய நினைவுகள் ஒரு கோடியே தோன்றி மறையும் அளவிற்கே இவனைப்பற்றிய ஞாபகம் ஏற்படுமளவிற்கு இவன் மீதான முக்கியத்துவமும்

சிறுகதை

குறைந்து போனது. இறுதியில் இவனை முற்றாகவே மறந்தும் போனேன். இந்நிலையில் தான், உலகப்புழுபெற்ற "யங்" விதியில் தற்செயலாக மீண்டும் எதிர்ப்பட்டான். ஆளே மாறிப் போயிருந்தான். தலைமயிர் வளர்ந்திருந்தது. கொண்டையாக முடிந்திருந்தான். ஒரு காதில் கடுக்கன் மின்னிக் கொண்டிருந்தது. இறுக்கமான டெனிம் பான்ட்ஸ், லெதர் யக்கற் நெருங்கினால் கமகமவென்று மணந்து கொண்டிருந்தான். வாசனைத்திரவிய மென்றாலே தூர ஓடும் சபாபதியல்ல இவன் என்று பட்டது. ஆச்சர்யமாகவிருந்தது. "டீய் சபா, என்ன கோலம். எங்கடா போய்த் துலைந்தாய், உன்னைத் தேடாத இடமேயில்லை" என்றேன். சிரித்தான். "ஒரு பெரிய கதை" என்றான். "கனாளைக்குப் பிறகு சந்தித்திருக்கிறம், வா. என்ற வீட்டிலை போய் ஆறுதலாய்க்க கதைப்பம்" என்று மேலும் கூறினான். "வீடா ...அப்பாட் மெண்டா" என்றேன். "விடுதான்..... ஏன் நான் விடு வாங்கக் கூடாதோ" சிரித்தான். "இன்னுமொன்றைச் சொன்னால் மயங்கிப் போவாய்" என்றான். "என்ன" வென்றேன். இந்த வீட்டை முழுக் காஷ் போட்டு வாங்கினான். மோட்கேஜ் பீர் விடென்றான். எனக்கு வியப்பாக இருந்தது. விக்ரமதித்தன் எப்பொழுது அலாவுத்தாக மாறினான்? இவன்கையில் ஏதாவது மாயவிளக்கு கிடைத்து விட்டதோ? அல்லது தான் விபாபாரம் ஏதாவது செய்கின்றானோ? இல்லை 649 தான் விழுந்து விட்டதோ? அப்பொழுது மேலுமொன்றை அவதானித்தேன். சபாபதி பீப்பர் வைத்திருந்தான். அடிக்கடி பீப்பர் அலறிக் கொண்டிருந்தது. சுமமா சொல்லக்கூடாது. சபாபதி சரியான பிஸி. "என்ன குடிக்கிறாய் .....பிளக் அன்ட் வைற்...பலன்டைன்..." எதையாவது கொண்டு வா வென்றேன். நீண்டநாட்களாக நாக்கை நனைக்கவேயில்லை! ஒருமுறை நனைத்தால் நல்லதென்று பட்டது. பால்ய காலத்தில் இவனுடன் செய்த கூத்துக்கள் தலைகாட்டின. ஆனைக்கோட்டை சங்காணையென்று பனங்கள்ளிற்காய் அலைந்ததை நினைத்ததும் சிரிப்பு வந்தது. "என்ன சிரிக்கின்றாய்" யென்றான். "பசுமை நிறைந்த நினைவுகள்" என்றேன். "உனக்கொன்று தெரியுமா" வென்றான். "என்னடா ..." "உன்னுடைய ஆளைத் தற்செயலாக ஈட்டன் சென்டரில் கண்டனான்"

"யாரைச் சொல்லுறாய்"

"வேறையார் ....உஹ் மனோரஞ்சிதம் தான்....."

ஞாபகமிருக்கின்றதா ...படிக்கிற காலத்திலை பின்னாலை திரிவாயே... இரட்டைப் பின்னும் பொட்டுமாக வருவாளே அந்த மனோரஞ்சிதம் தான் "எப்படியிருக்கிறாள்..."

"சிறிது வாடியிருக்கிறாள்...மற்றுப்படிமுன்னைவிட தளதள..."

இரண்டு பிள்ளைகள்....உன்னைப்பற்றியும் ஏதோ விசாரித்தான்"

எனக்கு மனோரஞ்சிதத்தின் மீதான சுவாரஸ்யம் எப்பொழுதோ போய்விட்டிருந்தது. உரையாடல் அலுப்பைத் தந்தது.

"எல்லாம் பருவக் கோளாறு. வயசுக் கோளாறு. அதுசரி உன்னுடைய கதையைச் சொல்லவேயில்லையே யென்றேன்.

"என்ன அவசரம் ...பெரிய கதை...சொல்லத்தானே போறான்"

என்றான். சோபானத்தைச் சுவைத்தபடி உரையாடத் தொடங்கினோம். நேரம் போவதே தெரியவில்லை. உரையாடல் பல்வேறு விடயங்கள் பற்றியும் தொடர்ச்சென்றது. அவன் தன்னைப் பற்றி, தான் செய்யும் விபாபாரம்

பற்றியெல்லாம் கூறினான். அவன் சுயமாகத் தொழில் செய்யும் வியாபாரி. சபாபதி தான் எவ்வளவு தூரம் மாறிப்போனான்? முற்றிலும் மனந்தளராத சபாபதி. வாழ்க்கையைத் துணிச்சலோடும், நம்பிக்கையுடனும் எதிர்நோக்கும் சபாபதி.

“இந்த நாட்டைப் பொறுத்தவரையில் சொந்த பிஸ்னஸ் செய்தால் தான் வாழ்க்கையில் தன்னிறைவு பெறலாம். இல்லாவிட்டால் வண்டி மானிகள் தான். வாழ்க்கையை அனுபவிக்க வேண்டும்.

வாழ்க்கைக்கு அடிமையாகப் போய்விடக்கூடாது” இதுபோன்று பல்வேறுபட்ட கருத்துக்களை இடையிடையே சபாபதி உதிர்த்தான்.

அன்று சபாபதியிடமிருந்து விடைபெற்றபோது அதிகாலை மணி நான்கு. டாக்ஸியில் அபார்ட்மென்ட் திரும்பினேன். திரும்பும் வழி நெடுக நினைவெல்லாம் சபாபதியின் மீதும் அவன் செய்யும் தொழில் மீதும் தான். அவன் செய்வது சரியா அல்லது பிழையா என்று முடிவு செய்ய என்னால் முடியவில்லை. “ஓடினாள் ஓடினாள் வாழ்க்கையின் ஓரத்திற்கே ஓடினாள்” என்ற கலைஞரின் பராசக்தி வசனம் ஏனோ ஞாபகத்தில் வந்தது.

இந்தச் சமுதாயச் சூழல் தான் சபாபதியையும் இவ்விதமாக மாற்றி வைத்திருக்கின்றது என்று பட்டது. உலகின் பழமை வாய்ந்த தொழிலினைச் செய்வது பெண்ணாக மட்டும் தானிருக்க வேண்டுமென்று சட்டம் ஏதாவதிருக்கின்றதாவென்ன? ஆனால் ஒன்று மட்டும் தெளிவாகவே புரிந்தது. இம்முறை வெற்றி வேதாளத்திற்கல்ல. விக்ரமமதித்தனிற்குத்தான்.

வீ(ஈ)ரத்தமிழன்

மழை பெய்கிறது
 ஊர் முழுவதும் ஈரமாகிவிட்டது
 தமிழ் மக்கள்
 எருமைகளைப் போல எப்போதும்
 ஈரத்திலேயே நிற்கிறார்கள்
 ஈரத்திலேயே உட்காருகிறார்கள்
 ஈரத்திலேயே நடக்கிறார்கள்
 ஈரத்திலேயே படுக்கிறார்கள்
 ஈரத்திலேயே சமையல்
 ஈரத்திலேயே உணவு
 உலர்ந்த தமிழன்
 மருந்துக்குக் கூட
 அகப்படமாட்டான்

-முஹாசத் பாந்த்யார்-

கவிதை

தொட்டு தொட்டு
கவி வரைய
இப்போது எனக்கு முடியவில்லை
எதை எழுதி தொலைக்க

ஆழ்கடலில் மூழ்கிப்போன
ஆதவனுக்காய்
நித்தம் ஒரு ஒப்பாரி
சத்தமில்லாமல் ஒரு சவ அடக்கம்
முடிவில்லா அழகைகளின்
ஆரம்பம்.....

மெளனத்தீயில் மயானம்வரை
மல்லிகையின் ஊர்வலம்
கனத்த இதயத்தோடு
கரைகின்ற கண்ணீர்

வெறுமை மணலில்
இரத்த துளிகளை மோப்பம்பிடித்து
நாக்கை தொங்க விட்டு
உலாவும் நாய்களாய்
நடைப் பயணம்

எதை எழுதித் தொலைக்க.....

வெடித்துப்போன வயல்களில்
படர்ந்து கிடக்கும்
கத்தாளைகளும்
கள்ளிகளும்
தேசத்துக்காய்முகாரி எழுப்பும்

கூவாத குயில்களும்
செட்டையடிக்காத சேவல்களும்
கரையை தொடாத அலைகளும்
எளிகின்ற நட்சத்திரமும்
கொதிக்கின்ற பூமியும்

எல்லை வரை விஷமுட்கள்
எல்லை தாண்டினால் பசும் புற்கள்
என எண்ணியே பறந்து வந்து
கடுங்குளிரில் செட்டை உதிர்த்து

இரைதேடிடும் ஒரு சின்னபுறாவின் துயர்

எதை எழுதி தொலைக்க.

எதை

எழுதித்

தொலைக்க

ஜி-பொன்னச்சா

பிநுடல்

.அ.கந்தசாமி.

ஒழுங்கு குலைந்து
 தவாளிப்புக்களை விலத்தி
 சிக்காடிப்போன நூற்பந்தாய்
 நினைவுகள்

யார் யாரோ போட்ட
 பொருந்தாத முடிச்சுக்கள்
 விகாரமாய்
 விரல்களை நெருடியபடிக்கு

பற்றிக் கொள்ள
 முனை ஒன்றைத்தேடி
 அலுத்துப்போகையில்
 சிக்கலில் மேலும் இறுக்கம்

வெடிப்பின் கீலங்கள்
 பிசாசின் நகக்கீறலாய்
 விகாஸித்தபோது
 கிழிந்துபோன கணங்கள்
 என்றென்றும் பசமையாய்

சிரமப்பட்டு
 சிறுகச் சிறுக முயன்று
 எள்ளுக்குள் சேமித்த
 என் நினைவுகள் தொலைந்தன.

எஞ்சிய அணுத்துளியில்
 எப்போதேனும்
 ஒரு சூரியச் சிறுக
 வர்ணக்கோலங்களை
 வரைந்து பார்க்கக்கூடும்

சொல்ல முடியாது.

விபத்துக்கள் நிகழ
 நாள், நேரம் பார்ப்பதில்லை.

கோவில்களின் பரிசுடல் 2009

வேனில்” கொடியேறிவிட்டது

சோளகமும் ..... பணங்கள்தரும் .....கலர் கலராய் வீதிகளும்.....

ஊரிலென்றால் படுஜோரான காலம்.

தொரன்றோ நகர்மட்டும் குறைச்சலா!

குறைச்சல் தான்.... உடை விஷயத்தில் மட்டும்.

மற்றும்படி வாவிக்கரை, பூங்கா, வீதிகள் என எல்லா இடமும் அல்லோல கல்லோலப்படுகிறது.

நம்மவர் கூட கறிநெடிக் காற்றில் அடைந்து கிடந்ததை விட்டு “சமர்த்திருவிழா” கொண்டாடத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

தொரன்றோவின் தமிழர் மத்தியில் இவ்வருடப் பிரத்தியேக செய்தி:

பஞ்சாங்க வியாபாரிகள் எல்லாம் ஒரு குடைக்கீழ் இணைந்து விட்டார்கள்.

நம்பமுடியாத செய்திதான் - என்ன செய்வது நம்பக் கடமைப்பட்டுள்ளோம்.

உண்மை என்னவேனில் ஒருகுடைக்கீழ் இழுத்துக் கொண்டு வந்து நிறுத்தப்பட்டுள்ளார்கள் என்பதே.

இனி ஆடியாக இருந்தாலென்ன, அமாவாசையாக இருந்தாலென்ன ஒரே கெட்டி மேளந்தான். ஒவ்வொரு சனி ஞாயிறு நாட்களும் கேட்டரிங்

சாப்பாட்டில் நாக்கு மரத்துப் போய்விடும்.

மே 24 சனிக்கிழமை:

அன்று “நான்காவது அரங்காடல்” நாடக விழா நடந்தது.

இளங்கறுவல் படுபிசி:

எண்ணை தேச்சு - முழுக்கி, தண்ணியடிச்சு போடர் இறைச்சியோடமதியம் ஒரு பிடிபிடிச்சு, ஒரு குட்டித்தாக்கம் போட்டு.....

ஆனாலும் என் செய்யிறது - கூத்துப்பிரியனாச்சே!

ஐயா ஐஞ்சரை மணிக்கே ஆஜராகிவிட்டார்.

ஆறுமணியாகியும் நாடகந் தொடங்கவில்லை.

வேளியிலை ஓரளவு கூட்டமிருந்தது

கனடாவிலை மேடையோட்டு பசளையிட்டு நீருற்றி தமிழ் வளர்க்கும் .....

மன்னிக்கவும் தம்மை வளர்க்கும், கல்தோன்றி .....

காலத்து மூத்த குடிகள் எவரையும் காணவில்லை.

கற்றுவாக்கிலை காதை விட்டேன்:

சிலபேர் கல்யாண சாப்பாட்டின்ரை மொய்ப்பிலை தூங்கிப் போச்சினமாம்.

வேற சில பேருக்கு பிறந்தநாள் கொண்டாட்ட “பியரை” விட மனமில்லையாம்.

இன்னும் கொஞ்சப் பேற்றை பிரச்சனை வேறை “திரையிசை நடனம் இருந்தால் பறவாயில்லை- உதுக்குப் போய் பத்து டொலரோ .....

இந்தக் கூட்டம் நாடகம் பாக்க வாற கூட்டமில்லை. இளசுகளை பாக்க வாற கூட்டம்.

வேறை கொஞ்சப் பேற்றை பிரச்சனை வேறை: நெடுக வீடியொக் கொப்பியோடை தூங்கிறதாலை இந்தவகை நாடகங்கள் விளங்காதாம். நல்ல விஷயந்தான்.

இதையும் விட கேவலம் பாலேந்திராவுக்கு மாலை போட்டு "மைக்" பிடிக்க ஒருவரும் கூப்பிடவில்லை என்க கவலையிலை வராமல் விட்டவர்கள். இருந்தாலும் இதற்குள்ளே சல்தான்களும் இருக்கிறார்கள் அவர்கள் அடுத்த நாள் பாலேந்திராவோடை பக்கத்திலை இருந்து உணவுண்ட அழகை படமெடுத்து விளம்பரமாய் போட்டு திருப்திப்பட்டுக் கொண்டார்கள்.

இதுகளெல்லாம் வந்து விழாவை சீர்கெடுக்கிறதை விட வராமல் விட்டதும் ஒருவகையில் நல்லது.

நாடகம் தொடங்கிவிட்டது:

"உவங்கடை நாடகங்கள் லேசிலை விளங்காது பாடும்"

பக்கத்திலை இருந்தவர் நாலு கதிரை கேட்க அங்கலாச்சார்:

அவருக்கு விளங்கிக் கொள்ள வேணுமெண்ட அக்கறையை விட இப்பிடி நாடகத்துக்கு வந்திருக்கிறன் என்கதிலை பெருமை:

ஒன்று...இரண்டு...மூன்று .....ஆறுநாடகங்கள்.

பெரும்பான்மை ரசிக்கர்கள் நாடகத்தோடு ஒன்றாமல் இயந்திரத் தனமாய் நாடகம் பார்த்து போலவே தோன்றியது.

நாடகம் முடிந்தபின் பலரின் வாக்குமூலம்:

"எனக்கு விளங்கிச்சது எல்லாருக்கும் விளங்கியிருக்குமோ தெரியவில்லை".

நாலுநாள் கழிய நல்லதொரு விமர்சனம் படிச்சேன். சிரமப்பட்டு எழுதியிருந்தார்.

அவரது ஆதங்கமெல்லாம் "புதியதொரு வீடு" "அபசுரம்" போன்று நம்மவர் படைப்புகளை ஏன் நாடகமாக்கக் கூடாது என்பது தான்.

நல்ல சிந்தனை அவரைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும்.

"அபசுரம்" தழுவுவல் நாடகவடிவம் என்பதும் "புதியதொரு வீடு" பற்றிக்கூட தழுவுவா அல்லவா என்ற சர்ச்சை இன்றும் உள்ளதென்பதையும் அறியாமல் போய்விட்டார்.

நாடகம் என்றால் என்ன? மற்றவனுக்கு புரியாமல் போனால் .....

என்று ஏதொவெல்லாம் கேள்விகள் கேட்டிருக்கின்றார்.

கடந்தமாதம் கனடாவில் இலக்கிய வாரம் பிரகடனம் செய்ததுபோல ஏகப்பட முற்போக்கு இலக்கிய சஞ்சிகைகள் வெளிவந்துள்ளன.

ஒரு சஞ்சிகையில் வெளிவந்த கவிதைகள் பற்றி, தன்னை கவிஞர் என்று கூறிக்கொண்ட ஒருவர் விளங்கவில்லை என விசனப்பட்டுக் கொண்டார்.

என்ன செய்வது இன்றும் சிலபேர் கம்பன், புகழேந்தி, ஒட்டக்கூத்தன் என பட்டங் கட்டிக் கொண்டு நான்மணி மாலை பாடுகிறார்கள்.

வேறு சிலர் பாரதியோடு குந்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் பிறிதொரு கூட்டம் கண்ணதாசனை கட்டிப்பிடித்துக் கொண்ட C.D. இசைத்தட்டுக்கு பாட்டெழுதுகிறார்கள்.

காலம் கம்பியூட்டர் வேகத்தில் செல்கிறது.கவிதைகளும் அப்படித்தான்.

நாடகம் என்றாலென்ன கவிதையென்றாலென்ன புரியவில்லை என்று சொல்வோருக்கு இளங்கறுவலின் ஆலோசனை.

உங்கள் மூளையையும் சற்று செலவு செய்யலாமே முடியாவிடில் இருக்கவே இருக்கிறது முக்காரும், மூலையும், உருத்திராட்வ ஜெபமும்.

A. J.

GOLD HOUSE

22 கரட் அசல் தங்க ஆபரணங்கள், மாணிக்கக்
கற்கள்சிங்கப்பூர் நகைகள், நவரத்தின மோதிரங்கள்,
வைரக் கற்கள் (பவளம், முத்து) இன்னும் பல

**1602 GERRARD STREET EAST
TORONTO, ONTARIO
TEL: (416) 466-0830**

வீடு பெறும் மார்க்கம்

அறம், பொருள், இன்பம் விட்டால்
அடையலாம் வீடென் ஓளவை
திறம்படச் சொன்னாள் - வீடு
தேடினால் நகரில், தேர்வீர்!
துறந்து நாயகியின் இன்பம்
குழந்தை ஒன்றேனும் இன்றி,
அறம் எனப் பொருளை விட்டால்
அடையலாம் நகரில் வீடே!

T (Tam) Sivathasan

**Royal le Page R.E. Services Ltd.
4002 Sheppard Avenue East
Suite 403
Scarborough, Ontario**

**(905) 294 9288 Res
(416) 804 3443 Cell
(416) 293 1992 Pager 24 Hrs**

இது விளம்பரமல்ல..... ஒரு சேவை பற்றிய திருப்தி

எனினுடைய உய்களுக்கீடு,

நான் மிகவும் மனமுடைந்திருந்தேன்.
அடுத்தவரும் எந்த விடமிதும்,
உய்களுக்கீடுகள் மனவலையா, உடலவலையா,
உயலாம்.

உத்தரவாதம் தர முடியாத தேசம்.
விழைந்த காற்றும்,
விளங்காத பாதையும்.

உய்களுக்கீடு! உறுதரீடு உத்தரவையல்லவா
அருவிடத்திடுக்கிடுக்கு.

இப்போது நான் மிகவும் மகிழ்ந்துள்ளேன்.

உய்களை வெறும் ஒருக்கத்திடு மட்டுமே
சுமக்க முடியாத எண்ண விடவும்.

கேள்வனை கேள்வனாகைய உய்களை

கேள்வனாகவும் சிலந்து கேள்வனை

வாழ்க்கை வரும் நுகரிபர்கள் கண்ணமயனவர்கள்.

எண்ணிப்போலவே,

அவர்களும் உய்களை அறிதாம வாய்விதி

ஒரி அய்கம். அவர்களை

இப்படிக்கு,

உய்களுடைய நான்.

CLUB

EASYWAY

INC.